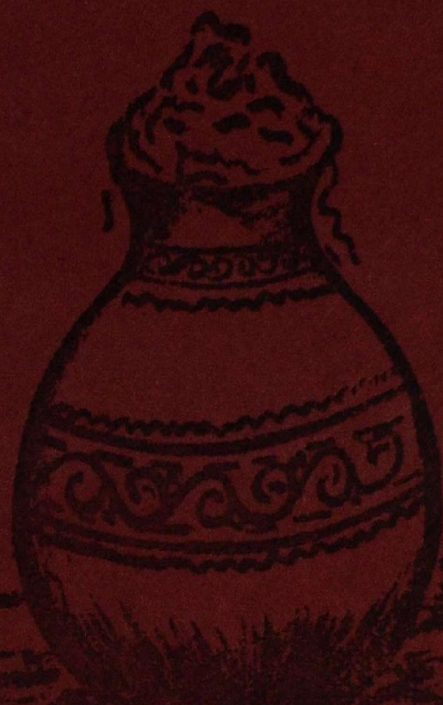

அவனா
அமுதம்

AVANA AMUDHAM

A

V211:884 m n86av

N88.2.7

197514

— 1988

Tamil Nadu Archives

Egmore, Madras - 600 008

ஆவண அமுதம்

AVANA AMUDHAM

கலசம் 2 துளி 7

CUP 2 DROP 7

April - June 1944.

With the best compliments
of the

COMMISSIONER OF ARCHIVES
AND HISTORICAL RESEARCH.
EGMORE, MADRAS-8.

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம்,
28-29, காந்தி இர்வின் சாலை,
எழும்பூர், சென்னை-600 008.

TAMIL NADU ARCHIVES,
28-29, GANDHI IRWIN ROAD,
EGMORE, MADRAS-600 008.

THE COMMISSIONER OF ARCHIVES AND HISTORICAL RESEARCH,
EGMORE, MADRAS-8.

Commissioner of Archives and Historical Research.	.. S. RANGAMANI, I.A.S.
Deputy Commissioner of Archives	.. R. BALASUBRAMANIAN.
Assistant Commissioners	.. T. VENKATACHALAM.
	.. T. N. SAROJA.
Editor (Gazetteers)	.. M. GOPALAKRISHNAN.
Research Officer (Publication Cell)	.. S. MUTHUSUBRAMANIAN.
Assistant Editor	.. K. S. VENKATRAMAN.

EDITOR'S PAGE.

- * Here is the 7th issue of the Avana Amudham in your hands.
- * This issue contains many interesting chapters for the readers of Avana Amudham. The first chapter makes the holdings of the Tamil Nadu Archives, housed in the attractive red masonry building opposite to the Egmore Station, explicit.
- * The chapter on 'Tinnevely ryots' describes the activities of some of the nationalist leaders during the dawn of this century.
- * The article on 'Tamil Nadu Archives Buildings' contains valuable information about the buildings, its origin and development.
- * The forfeiture of copies of poet Bharathi's songs by the Police was reflected in the Madras Council debates and several members of the Council attacked the then Government for its action. The lively debate gives valuable information about the songs of Bharathi, during his life-time.
- * In the Tamil Section, two articles have been brought out. Thiru T. Venkatachalam gives very useful information about the present Salem district. Thiru K. S. Venkatraman says a few things on human relationship ; and Thiru Muthusubramanyam describes the challenges faced by those engaged in preservation.
- * Reviews of Tamil books written by certain Scholars is also worthy of reading.
- * Comments are welcome which will help us improve the journal.
- * We solicit interesting historical notes, articles, Tit-Bits, etc., from the readers for Avana Amudham.
- * Assuring the best always to our readers.

M. GOPALAKRISHNAN.

CONTENTS.

ARTICLES—

	<i>Page number.</i>	
	<i>From</i>	<i>To</i>
1. The Holdings of Tamil Nadu Archives	...	1—4
2. ' The Tirunelveli Riots ' R. A. Padmanabhan	...	5—7
3. Monstruous Sentences—R. A. Padmanabhan	...	8—10
4. Tamil Nadu Archives, Buildings—M. Gopalakrishnan.		11—12
5. Madras Council debates on Bharathi's Songs in 1928		13—33

தமிழ்ப்பகுதி

பக்கங்கள் எண்.

1. சேலம்—ஒரு பார்வை—தொகுப்பு: திரு. வெங்கடாசலம் 34 மற்றும் 35
2. தமிழும் ஒழுக்காறும்—குடந்தை சா. வேங்கடராமன் 36 முதல் 40 வரை
3. நூல் விமர்சனம்—
 - கமபன் கவிநயம்—சு. முத்துசுப்பிரமணியன் 41 முதல் 42 வரை
 - இந்து தர்மங்கள்—ஜெ. ஜெயச்சந்திரன் 43
 - தீரன் சின்னமலை—ப. ப. இராமசாமி 44
4. ஆவணங்கள் பாதுகாப்பு—ஒரு சுவால்—
 - சு. முத்து சுப்பிரமணியன் 45 முதல் 48 வரை

HOLDINGS OF TAMIL NADU ARCHIVES.
EGMORE, MADRAS-600 008.

Secretariat Records :—

Stock No. 1—

				<i>From</i>	<i>To</i>
Petition Department	..	..	..	1857	1882
Military Department	..	..	..	1857	1895
Petition (Endt.) Department	..	..	..	1876	1885
Political Department	..	..	..	1857	1936
Ecclesiastical Department	..	..	..	1857	1936
Medical Department	..	..	..	1916	1920
Home (Miscellaneous) Department	..	..	..	1916	1921
Revenue (Special War) Department	..	..	..	1919	1920
Public (R.D.P.) Department	...	...	...	1957	1959
Rural Development and Local Administration Department	..	..	..	1959	1960
Public Department	..	..	..	1957	1982
Education Department	..	..	..	1861	1982
Public Health Department	...	...	..	1921	1982
Personnel and Administrative Reforms Department.				1976	1982

Stock No. 2—

Electoral rolls	..	..	..	1962	1982
Tamil Nadu Government Gazettes	..	..	..	1832	1982
Government of India Gazettes	..	..	..	1864	1974
Surplus Indexes					
Miscellaneous records of Stack 7					
Part of Library books.					

Stock No. 3—

Finance Department	..	..	..	1857	1977
Finance Pension Department	..	..	..	1857	1942
Finance Code Department	..	..	..	1926	1927
Finance Book Branch	..	..	..	1901	1906
Judicial Department	..	..	..	1857	1922
				1926	1928
Judicial (Police) Department	..	..	..	1923	1925
Judicial Magisterial Department	..	..	..	1923	1924
Public (Police) Department	..	..	..	1929	1936
Law General Department	..	..	..	1921	1936
Home Department	..	..	..	1936	1982
Home Passport Department	..	..	..	1946	1973
Legislative Department	..	..	..	1862	1936
Legal Department	..	..	..	1936	1953
Law Department	..	..	..	1953	1982
Legislative Council (President's Orders)	..	..	..	1921	1936
Excise and Prohibition Department	..	..	..	1971	1982
Social Welfare	..	..	..	1969	1982
Transport Department	..	..	..	1971	1982

*Secretariat Records—cont.**Stock No. 4—*

			<i>From</i>	<i>To</i>
Revenue Department		..	1857	1982
Commercial Taxes and Religious Endowments Department		..	1974	1982
Food and Agriculture Department		..	1946	1965
Food Department		..	1966	1982
Agriculture Department		..	1966	1982
Food and Agriculture (Food Production) Department		..	1950	1956
Forest and Fisheries Department		..	1973	1982
Development Department		..	1921	1953
Industries, Labour and Co-operation Department		..	1953	1965
Industries, Labour and Housing Department		..	1966	1969
Industries, Labour and Co-operation (Special) Department		..	1956	1960
Industries Department		..	1969	1982
Labour Department		..	1969	1982
Co-operation Department		..	1969	1982
Housing Department		..	1972	1982
Law Registration Department		..	1921	1936
Separate Revenue Department		..	1915	1925
Revenue Special Department		..	1918	1920
Routine Revenue (RR) Department		..	1949	1950
Firka Development Department		..	1947	1950
Rural Welfare Department		..	1950	1953

*Library—**Stock No. 5—*

Almanac		..	1800	1935
Army and Civil Lists		..	1804	1962
Census		..	1871	1971
Periodicals		..	1831	1957
Press Lists		..	1670	1800
Calender of Madras Despatches		..	1744	1765
Parliamentary Debates (Commons)		..	1917	1958
Parliamentary Debates (Lords)		..	1937	1958
Parliamentary Debates (Lok Sabha)		..	1951	1958
Constituent Assembly Debates		..	1946	1950
Madras Legislative Assembly Debates		..	1921	1981
Madras Legislative Council Debates		..	1921	1972
Registrar of Books		..	1867	1981

Stock No. 6—

Marine Department		..	1857	1936
Railway Department		..	1870	1924
Irrigation Department		..	1877	1926
Financial Local Department		..	1885	1920
Financial Municipal Department		..	1885	1920

*Secretariat Records—cont.**Stack No. 6—cont.*

	From	To
Local Administration Department ..	1920	1959
Public Works Department ..	1857	1982
Rural Development and Local Administration Department ..	1960	1982

Stack No. 7—

Public Department	1670	1856
Military Department	1752	1856
Revenue Department	1774	1856
Secret Department	1796	1850
Judicial Department	1798	1856
Political Department	1800	1856
Financial Department	1811	1856
Commercial Department	1815	1848
Petition Department	1815	1882
Law Department	1815	1856
Foreign Department	1816	1846
Ecclesiastical Department	1818	1856
Marine Department	1838	1856
Public Works Department	1843	1856
Financial (Railway Department)	1853	1856

*Non-Secretariat Records.**Stack No. 7—*

Persian	1670	1847
Dutch	1657	1825
Danish	1779	1845
Marathi (Modi)	..	..
Madras Army	1761	1895
Mayor's Court	1689	1858
Madras Mint	1744	1876
Coroners Records	1853	1889
Board of Revenue	1786	1858
Collectorate Records	1708	1860
Tanjore Raj Records	..	..
Records created by Committees	1947	1962
District Court Records	1802	1883
High Court Records	1801	1862
Merged State Records	1787	1857
Church Records	1739	1907

Stack No. 8—

Board of Revenue (Consultations) Printed	1786	1856
Land Revenue (Settlement)	1857	1887
Land Revenue	1887	1922
Revenue Settlement	1887	1922
Land Revenue and Settlement	1922	1971
Separate Revenue	1887	1924
Excise	1925	1947
Press Series	1926	1951
	1954	1957

Non-Secretariat Records—cont.

Stack No. 3—cont.

	From	To
Court of Wards ..	1885	1958
Commercial Taxes ..	1939	1969
Food Production ..	1949	1966
Inam Commissioner's Disposals ..	1858	1954
Inam Deputy Collector's Disposals ..	1858	1871
Irrigation Development Board ..	1931	1956
Settlement of Estates ..	1950	1966
Forest ..	1886	1918
Chief Conservator of Forests ..	1919	1967
Fodder and Grazing Committee Proceedings ..	1938	1956
Records relating to Former Travancore-Cochin State ..	1921	1941
Custodian of Evacue Property ..	1951	1952

Survey records.

Stack No. 9—

Original Survey Maps, Survey and Board Copies ..	1859	1900
Resurvey Mounted Litho Maps ..	1896	1917
Unmounted Litho Maps ..	1896	1917
Soil Block Maps ..	1906	1907
Ferro-prussiate prints ..	1906	1907
Ferro-prussiate tracings ..	1906	1907
Amin Field Measurement books ..	1867	1889
Original Field Measurement Books and Estate Survey.	1896	1967
Traverse Field Books (Old and New) ..	1896	1967
Traverse Sheets (Old and New) ..	1866	1967
Maps Plans and Touring Maps ..	1866	1967

"THE TIRUNELVELI RIOTS."

By R. A. PADMANABHAN.

In 1908, nationalists all over India had decided to celebrate March 9 as "Swaraj Day" to mark the release from prison of Bepin Chandra Pal, an all-India leader of eminence—Bepin Pal had been sentenced to jail for refusing to reveal the identity of the author of an offending article in his paper "Bande Mataram".

In Madras, Subramania Bharathi made arrangements to celebrate the day, and in Tuticorin, Chidambaram Pillai and Subramania Sivam arranged to celebrate it in a fitting manner. The very word "Swaraj" was a red rag to the British bull, and Sub-Collector Ashe prevailed on Collector Wynch to launch security proceedings against Pillai and Sivam. Some of their speeches at their daily public meetings during the Coral Mills strike were considered treasonable. The two leaders were asked to present themselves before the Collector at Tirunelveli on March 9, the very day they had planned to take part in day long celebrations. Public meetings and assembly of more than four persons were also prohibited.

Ignoring the ban, Chidambaram Pillai and Subramania Sivam held a public meeting on the 8th, to inform the people of the hostile action by the Collector and the Sub-Collector.

The meeting between the two leaders and Collector Wynch turned out to be a stormy one. The Collector received them with scant courtesy and taunted them for daring to challenge British might. The nationalists replied bluntly it was no crime to organise their people to safeguard their rights; after all, they could not sit idly, when the wealth of the country was being looted.

The infuriated Collector threatened to shoot them down unless "they behaved themselves". The two leaders retorted they would not flinch even if they were tortured bit by bit.

News of the stormy meeting leaked out, and this inspired poet Subramania Bharathi to publish a cartoon ridiculing Wynch in the columns of his "India" weekly. He also published in the same issue two poems in searing words composed for the occasion, depicting the scene and the arguments. The poems were widely acclaimed and were later included in the prosecution's case as exhibits in the Tirunelveli Riots Case against Chidambaram Pillai and Subramania Sivam.

The cartoon in "India" showed a king of Buffoons presenting a medal to Collector Wynch for his "bravery" in the suppression of riots in Tirunelveli. The caption to the cartoon showed the king of Buffoons as saying: "Bravo! Mr. Wynch! You are the only man that truly deserves the name of a Warrior! You waited till all the infuriated rioters had dispersed and then entered the town and shot down innocent passers by. How can I show my appreciation of your valour? No reward will be adequate to your merits. Even the ancient heroes of India like Arjuna or Sivaji cannot be compared to you in valour! So take the medal as a token of my appreciation of your merits."

The poem on the conversation between Wynch and Chidambaram Pillai and Siva was translated by the translator to the Government of Madras as follows:—

*Words addressed by Mr. Wynch
to Chidambaram Pillai.*

(1)

1. You have set the country ablaze ... by planting a desire for liberty in the minds of all the people; I will show you my strength tease you and throw you into prison!

*Reply to Mr. Wynch by
Chidambaram Pillai.*

(2)

We will no longer live to be slaves to foreigners in our land and will no longer be cowards. In what country, can such atrocities be brooked? Will God permit them?

Words addressed by Mr. Wynch
to Chidambaram Pillai.

(1)

2. You convened meetings, raised the cry of "Vande Mataram" and abused us; with a view to drive us away, you started a Navigation company and collected large sums for it.

3. You explained the truth to the wavering people and thus transgressed the limits of the law; you mocked at people for being content to die poor and expressed bold views.

4. You have converted slavish eunuchs into men and erased meanness from their minds; you have instilled a desire for progress in the minds of persons who were content to live in poverty.

5. With a view to become famous, you have encouraged people who regarded service as a duty of their lives, to aspire to higher things; you have wiped out their laziness and shown them the ways of learning various industries.

6. You have shown the seeds of a desire for Swaraj throughout the country; Can a small hare dare do the work of a lion? Are you to live a better life?

7. I will teach you a lesson by shooting you down and killing you; I will boldly imprison you and thus punish you for your mischief; will anyone prevent me from doing this?

Although the replies to the Collector are put in the mouth of Chidambaram Pillai, in Bharathi's poem, many of the words were, Subramania Sivam's also.

After this hot exchange of words, the Collector adjourned the hearings day after day, putting the leaders to the inconvenience of coming daily to his office to present themselves.

On March 12, Collector Wynch sprang a surprise by remanding Pillai and Sivam to custody for refusing to admit the charges framed against them. The leaders were willing to provide the securities demanded, but the Collector insisted on their pleading guilty before he could accept the securities.

Reply to Mr. Wynch by
Chidambaram Pillai.

(2)

We will revere (our Mother) with "Vande Mataram" and bow (to her) till our lives ebb out. Is it beneath our dignity and disgraceful to worship our mother?

Is our wealth always to be robbed from us and are we to die? Even then, will we wail over the loss? Are we not men? Is life so sweet?

Are all the thirty crores of us dogs or the young ones of swine? Are you alone men? Is this justice or wantonness?

Is it a sin to love the land of Bharat? (If it is not) why should this cause displeasure? Say, is it a crime to try to relieve our penury? (If it is not)! Why should this anger you?

We have found out and well understood that union is our only means (of protection); (so) we will neither be confounded nor disturbed in mind by all your acts of oppression.

Can you accomplish your objective even if you cut our flesh into pieces, and will life become extinct even then? Will this wipe out the noble devotion (to our mother land) which shineth in (our) hearts and can it obliterate even our consciousness?

Following the remand order, Chidambaram Pillai and Subramania Sivam, and Padmanaba Iyengar, a nationalist youth were taken to the District jail in Jutka horse-carts.

The surprise arrest of their leaders came as a violent shock to the vast concourse of people waiting outside the Collector's Office. Despite their anger, the day passed off quietly. It was to prove to be the calm before a violent storm.

The next morning, on March 13, shops observed hartal, students went on strike, workers came out on the streets and a riotous mob roamed the streets of Tirunelveli, with a copious supply of kerosene, it set fire to the Municipal Office, the Sub-Registrar's Office, a police station, a number of other public buildings and an oil storage tank. Head Constable Gurunatha Iyer was so affected by the public zeal, that he threw away his job and joined the crowd. People were crowding into Tirunelveli and there was talk of storming the District Jail to release the leaders.

The Reserve Police were called upon to maintain law and order. District Magistrate Wynch ordered them to fire. The first victim was an innocent young man returning from the temple with coconut and other offerings. The furious crowd threw stones on the police. For three days the town was in the hands of rioters.

The riots spread to Tuticorin and Tachanallur. In Tuticorin, Sub-Collector Ashe whipped out his revolver and fired into the crowd without warning. Four persons died on the spot. Lathi charge and firing were ordered on a procession. The town was tense. Since people of all trades and calling had been well organised. European residents had great difficulty in getting their daily provisions and other services. Even butlers refused to serve them. Many European families thought it wise to spend the nights in a British ship which happened to be anchored off Tuticorin.

Indian sympathisers of the white sahebs also had a bad day. One advocate, while having his morning shave by a barber, gave vent to some anti national feelings, which led to the barber stopping work midway. No threat would make him complete the shave. The poor advocate had to seek police help, and covering his half-shaven head with a towel, had to go to a neighbouring village to get the job finished. Such was the hold on the people by Sivam and Chidambaram !

As a vindictive action, Punitive Police were foisted on the district.

The rioting in Tirunelveli District was extensively covered by the Madras papers. Special correspondents were sent to cover the events on the spot. Editorial comments were highly critical. Such a sober paper as "The Hindu" categorically held there was no reasonable ground for the Collector to take security action against Chidambaram Pillai and Subramania Sivam. The paper pointed out that it was their reasonable stand that brought about a settlement in the Coral Mills strike. Despite this, the authorities had done everything to hinder a peaceful celebration of "Swaraj Day" on March 9. The many acts of persecution and harassment. Finally resulting in the leaders being sent to jail, showed the flagrant attitude of the authorities who alone were to blame for the riots.

All this was wasted on the authorities. When the Madras High Court accepted the appeal of Chidambaram Pillai and Sivam against the Collector's demand of securities, the Collector immediately obtained Government sanction to prosecute them on charges of sedition. Six leading advocates of Tuticorin and Tirunelveli suspected to be supporters of Chidambaram Pillai and Siva, were also proceeded against Security for good behaviour was demanded of them !

There were other pin picks also. Sub-Collector Ashe visited the office of the Swadeshi Shipping Company and ransacked its records and threatened employees with dire consequences.

A deputation of moderate leaders who were perturbed at the region of terror let loose called on the Governor at Madras. The Governor curtly asked them to mind their own business !

MONSTRUOUS SENTENCES.

By. R. A. PADMANABHAN.

Subramania Sivam and Chidambaram Pillai were tried by a Special Judge, A. F. Pinhey, hand-picked by Government.

Subramania Sivam was charged under section 124-A, I.P.C. for three speeches delivered on February 23 and 25 and March 5, 1908. Chidambaram Pillai was charged under sections 124-A, 109 and 114, I.P.C. for two speeches on February 23 and 25 and for abetment on March 5.

Nationalist lawyers of Tirunelveli like Sadhu Ganapathi Pantulu, K. R. Venkatrama Iyer, S. Somasundara Bharathi, S. D. Krishna Iyengar and T. R. Mahadeva Iyer arranged the defence.

In Jail, Chidambaram Pillai and Subramania Sivam prepared their deposition. Their advocates considered them too strongly expressed. At their suggestion, Chidambaram Pillai modified the phraseology of his statement here and there. But, Subramania Sivam refused to budge.

The statement by Subramania Sivam was as follows:—

1. When the court (the committing Magistrate's Court) asked me yesterday if I wished to make any statement, I did not wish to do so, and accordingly said the same. Today, I wish to make a statement and accordingly make the following one.

2. I am a Sanyasi. My mission is to propagate the principles of Mukti and also the ways to attain it. Mukti for a soul is freedom from all foreign bondages, Mukti for a nation's freedom from foreign control, that is, Absolute Swaraj. Accordingly, I preached to my countrymen the gospel of Swaraj and also the ways to attain it, viz., Boycott-boycott of all that stands in the way of my Nation's attaining Swaraj; Passive Resistance and National Education.

3. During the last four years, I have travelled through and propagated my mission in various places in the State of Cochin and Travancore, and in the Districts of Tinnevely and Madura. Early in February this year, I went over to Tuticorin and preached my gospel to my countrymen there till the 9th March 1908 and then on the 4th and 11th March. I did the same in Tinnevely. It is sheer nonsense to say that anybody induced me to deliver lectures at Tuticorin and Tinnevely.

4. The so called notes of my speeches filed by the prosecution are not true and correct but garbled and distorted. They contain many passages which I never spoke. It is absurd to say that my speeches have caused discontent and disloyalty and ill-feeling towards the Government and the Europeans. Unless a man really suffers from a disease, he cannot be made by others to feel the pain of that disease. Similarly, unless there are real causes for discontent, and etc., among the people, it is foolish that such can be spread through a man's speech.

5. From the time when the English got the administration of the country into their hands, the people of India felt discontented and dissatisfied, since the former acquired the country not as a direct conquest nor as a donation but as the result of many tricks and treacheries played by them, such as committing forgeries, cheating, simple hearted men, etc. This discontent grew more and more in the hearts of the people till at last it burst into a volcano in 1857. At that crisis, Queen Victoria came to the front of the stage, covered the eyes of the people with magical veil her proclamation and hypnotised them. Viceroy after Viceroy came to India and held out delusive hopes to the people by words, but acted otherwise.

6. "The most atrocious Arms Act was passed which deprived the native of the soil from the free use of arms. Laws were passed in the land giving greater privileges to the Europeans than to the native of the soil. Under the name of various taxes, the life-blood of the people was sucked. Famine, plague and internal dissensions made the country their permanent home. The foremost Province of the country was divided into two against the wish of the whole nation simply "to divide and rule. Two of the eminent sons of the

country were deported for no cause whatever shown till now. Several leaders of the people were thrown into prison under false pretext of law. Armenian horrors were perpetrated, terrible riots and outrages committed in the country. Mischievous laws and unreasonable orders were passed. Trials of criminal cases became mere farces.

7. "These inhuman and cruel measures of the Government made the people feel its obsolescence and the need for change. It is but natural that the people would feel so. Great saints have said:

கொலை மேற்கொண்டாலிற் கொடிதே அலைமேற்கொண்டு
அல்லவை செய்தொழுகும் வேந்து".

"A King doing injustice (to the people in view of money) is worse than a murderer.

வேலொடு நின்றால் இடுவென்றது போலும்
கோலொடு நின்றான் இரவு".

A cruel king exacting money (tax) from people by oppression is like a robber demanding by ill-treatment the travellers to give up property.

"Every right thinking man will work to put down vice and to establish virtue in its stead. Accordingly the people of India are now trying to establish, in the place of the foreign Government, their Swaraj."

Poet Subramania Bharati, was among the witnesses for defence. He came to Tirunelveli and met the two leaders. Sivam and Chidambaram Pillai in Jail. He wrote in his paper that he found them the least perturbed. Sivam's beard, he noted, had been shaved off in Jail.

After hearings were over, two assessors were asked to give their verdict. They were divided: One considered both the accused (accused 1—Sivam, and accused 2—Chidambaram Pillai) guilty: the other considered them not guilty. The judge held both the accused guilty.

Before delivering his judgment on July 7, 1908, Additional Sessions Judge A. F. Pinhey made a lengthy assessment of the events leading to the case. Narrating the circumstances of Sivam's arrival and involvement, the Judge said: According to the prosecution case, the second accused (Pillai) recognising the powers of the first accused (Sivam) as an orator, quickly got hold of him, invited him to his house and commenced with him a campaign of seditious speeches which so inflamed the minds of the populace against the Government Authorities and the European community, that they caused the mill hands of the Coral Mills Company, to go on strike on 27th February 1908 and ultimately caused, the riots at Tuticorin and Tinnevely on 13th March directly.

"It seems clear that the offences charged against Subramania Siva were committed by him in pursuance of a single continuing conspiracy between himself and Chidambaram Pillai and that the commission of each of these offences in turn, made his co-conspirator (Chidambaram Pillai) an abettor of each offence. In the present case, however an act connecting second accused with each separate offence has been proved."

Closing his summing up. Judge Pinhey observed:

"The only question remaining is what sentences should be passed. Enough has been said to indicate the gravity of the offences. It seems to me that sedition at any time is a most serious offence. It is true the case is the first of its kind in the Presidency; but the present condition of other Presidencies where the crime seems to have secured a foothold, would seem to indicate that light sentences of imprisonment of a few months or may be a year or two, are instance of misplaced leniency.

"The first object of a sentence is that it shall be deterrent not to the criminal alone but to others who feel any inclination to follow his example. The accused are morally responsible for all the lives lost in quelling the riots that ensued on their arrest. The maximum penalty that the law permits would not seem to be too severe for the first Accused (Sivam). It seems to me he was a tool in the hands of second accused (Pillai). for the conduct of the second accused I can see no extenuation. He is evidently disloyal to the core and a man of a type most dangerous to society".

Not all the black picture painted by the Judge prepared the hearers for the shocking sentence he pronounced.

"The sentence will be", he concluded, "that Subramania Sivam be transported for 10 years and the second accused Chidambaram Pillai be transported for life."

As a matter of fact, Judge Pinhey sentenced Chidambaram Pillai to two terms of transportation for life, each of twenty years on two counts, the sentences to run concurrently.

The "Double Transportation for Life" or as some wage termed it, "Transportation for Two Lives"—an unheard of monstrosity shocked the press and people of India. "It is clear", said "The Hindu", The sedition trials in Tinnevely were not without some farcical elements. "In Swadesamitran" G. Subramania Iyer said, If the obiter dicta in Mr. Pinhey's judgment are to be taken as law, the whole Swadeshi movement must at once cease to be. It is curious indeed to hold that it is disloyal to speak ill of any European who might have come to India with an empty purse to take out his living".

Babu Motilal Ghosh's "Amrita Bazaar Patrika" of Calcutta be musedly asked, "if double transportation be the lot of those who make attempts to improve the industrial condition of their country. What, we wonder, might be the punishment for those who might really rise in arms against the British Government".

To Babu Surendranath Banerjee of "Bengali", Calcutta, the sentences were "of a ferocious character". Even an English-owned paper like "The statement of Calcutta" condemned the judgment. "The Indian Patriot" of Madras asserted there was "not a ghost of a chance of the sentences being confirmed" by a higher court of appeal.

Truly enough the sentences were not upheld by the Madras High Court, to which Subramania Sivam and Chidambaram Pillai appealed, Chief Justice Arnold White and Mr. Justice Miller dismissed Pinhey's charge "the riot at Tinnevely was one of the natural sequences of the seditious speeches of Subramanian Sivam" but held he "was rightly convicted" of the offence of sedition. "As regards punishment, we think the law will be vindicated by the imposition of a sentence of six years Transportation."

Regarding Chidambaram Pillai, the "double transportation for life" was also reduced to a Six Years Transportation.

Pillai's sentence was further converted to one of Six Years' Rigorous Imprisonment on appeal to the Privy Council. But, in effect, since transportations to the Andamans was held in abeyance at this period, both the patriots really served six years Rigorous imprisonment in jail.

As an indicator of deep concern felt everywhere about the harsh sentences on Chidambaram Pillai and Subramania Siva, a letter written by the Secretary of State for India, Lord Morley, the Viceroy, Lord Minto, in July 1908, is classic. Morley wrote to Minto:

"I must confess to you that I am watching with the deepest concern and dismay the thundering sentence that are now being passed for sedition, etc. We must keep order but excess of severity is not the path to order; on the contrary, it is the path to the bomb."

The Secretary of State for India was writing to the Viceroy after questions had been asked in the British Parliament about Pinhey's colossal sentences on Chidambaram Pillai and Subramania Sivam.

[Extract taken from the Book Titled on "Subramania Sivam"—Pages 26 to 38]

TAMIL NADU ARCHIVES.

BUILDINGS.

By M. GOPALAKRISHNAN, M.A.

Assistant Commissioner (Retired).

The need for a separate building on scientific lines for the central repository with proper lighting, ventilation, protection against insects, pests, outbreaks of fire and proper shelving was felt by the beginning of this century.

Sir Murray Hammick, the Hon'ble Member, called for papers about the "Grassmere" site in Egmore opposite to Railway Station on 13th November 1904. Originally the Government considered buildings for the offices of Surgeon-General, Sanitary Engineer at the site known as "Grassmere". But the existence of sewage farm (Now converted into Corporation Hockey Stadium) to the south of the plot stood in the way of constructing office buildings for these three offices. After considerable discussion lasting nearly two years Hon'ble G.S. Forbes on 7th February 1906, in his note observed as follows :—

" would the Grassmere site be better for a record room." And by 16th February 1906, within 10 days of discussion, the Hon'ble Members approved the "Grassmere" site for locating the "Central Government Record Room" to be christened as "Madras Record Office" up to 1968 and thereafter as "Madras State Archives" and when the Madras State was renamed as Tamil Nadu, the name of the office was again changed into "Tamil Nadu Archives", which name it bears today.

Early in 1906, the consulting Architect was requested to prepare plans and estimates to construct a building to house the records. The following was the order of the Government. "His Excellency the Governor in Council resolves to reserve the Government property known as "Grassmere" as a site for a Central Government Record Room. The consulting Architect will be requested in the Public Works Department to prepare plans and estimates for the buildings of the record room with the least possible delay".

The Estimate, amounting to Rs. 3,49,249 for constructing a Central Record Office with out-hours at Egmore, Madras was approved and sanctioned in Government Order No. 861, W. Public Works Department, dated 9th August 1907. By 1909, the Administrative Block and six record blocks were constructed and the Madras Record Office commenced functioning from October 1909. The seventh record block was built in 1927 and the eight and the ninth record blocks were added in 1938. An additional building for locating machineries such as Fumigation, Lamination, photo copying and micro-film was constructed and opened in August 1977.

As to the building and the arrangement made to house the records, the office consists of an administrative block and nine large record blocks (now known as stacks and machinery buildings, all connected by corridors. Each of the record stack (block) is about 30 to 40 feet wide and 100 to 120 feet long. All the buildings are of solid construction and are situated in a spacious compound in a more or less quiet locality in Egmore. The area of the site wherein the buildings are situated is 4.81 acres. Some idea of the capacity of the record stacks (block) can be obtained when it is stated that their floor area is more than 50,000 square feet and their stack area more than 1,60,000 cubic feet. Special arrangements have been made in these stacks to provide proper shelving, plenty of light and ventilation and effective protection against insect, pests, thefts and cut breaks of fire. In the older stacks, the record racks, both uprights and shelves, are wholly made of galvanized iron or polished teak wood; in the new stacks, the racks are made of iron uprights and teak wood shelves, since wood is more kind to records and eliminates all danger of rust, sweating and buckling. All iron racks are painted white. The racks as a rule are 3 feet deep, 10 to 15 feet long and 22 feet tall. Except in one stack, which has two floors, in all other stacks, the tall racks are partitioned into three sections by two floors of iron gratings constructed above the ground floor. This provides good vertical ventilation and light. In all stacks, the racks

are arranged on either side of a 7 feet wide central passage and at right angles to it, leaving a sub-passage, 3 feet wide between each rack; and each of these sub-passages, both on the ground floor and on the upper tiers, is lighted by a window. The central passage in the stack is purposely made wide to allow the records being easily carried on trollies to any part of the ground floor; and the gratings above the ground floor are provided with man-holes through which the records can be taken to the upper tiers more easily than by the stair cases provided at either end of the tiers. There are on the whole more than 1,000 windows in the stacks. Additional ventilation is secured by ceiling and exhaust fans and cowle ventilations. Save in one stack which is specially fitted with crittal windows of reinforced glass, the windows in all the stacks on both the ground floor and the upper tiers are fitted with glazed shutters and iron bars. As on additional protection, all the ground floor windows are provided with steel shutters. The walls of the stacks in most cases are covered with glazed files to prevent dust, damp and danger of white ants, and the floors are made of cement concrete or cuddapah slabs. The joining of the walls and floors both in the stacks and in the corridors are rounded off with cement to prevent cracks and entry of white ants and to facilitate cleaning. All the buildings are watched during night and out of office hours by a resident Durwan and an Assistant Durwan and their duties are checked with the help of the tell-tale clock. The office is provided with enough fire fighting equipments and the whole staff of the office is regularly trained in the use of fire fighting equipments. All the stacks are provided with iron doors and iron fire escapes and all round the stacks in the compound are located a number of fire hydrants connected to the City water supply. There are also large static water tanks inside the office compound.

CHAPTER V.

ADJOURNMENT MOTION *re* SEIZURE OF COPIES OF BHARATHI'S
SONGS BY THE POLICE.

* *Mr. S. Satyamurthi.*—"Mr. President, Sir, I beg leave to move that the business of this House do stand adjourned to consider a matter of urgent public importance, namely, the recent action of the City Police in entering upon and searching the premises of the Hindi Prachar Sabha on the High Road, Triplicane, for copies of Bharathi's songs, and seizing nearly two thousand copies of the same.

"Sir, in support of this motion, I do not think I need advance elaborate or detailed arguments. For, I know, Sir, I am not exaggerating the feeling of any Member of this House who is a Tamilian, or who knows Tamil, or who is a patriot, or who is not afraid of patriotism, when I say that one wants no arguments to support this vote of censure on the action of the Madras Government in having acquiesced in or directed the City Police to seize what will remain, in spite of the Madras Government's activities, so long as the Tamil language lasts or a single Tamilian exists, as the most priceless and patriotic songs in that great language.

"Sir, the late Subrahmanya Bharathi was a man on whose tongue, to use the language of romance for half a minute, the Goddess Saraswathi can honestly be believed to have danced the dance of patriotism. If he had been born in any free country, why in any country of the world except India, that man would have been made the Poet-Laureate of that country, would have been given honours and titles by a Government which knows how to respond to the feelings of the people, and would have lived and died among the most honoured of the nation. But, Sir, being the slave country that we are, he had to live as an exile in Pondicherry, enjoying the hospitality of the French Government, and die a broken wreck, because he found no use for himself under the auspices of this Government. But, Sir, martyrs and patriots before him have gone to the same fate. Subrahmanya Bharathi lived and died a patriot. I want to repeat, Mr. President, that so long as the Tamil language lasts, you may confiscate all the copies which exist—even as our sacred Vedas were handed down from generation to generation, for aeons, without a single piece of writing, by the memory of our ancient Hindu ancestors, even as Macaulay was able to repeat every line of Milton's 'Paradise Lost', I have no doubt, that so long as a single Tamilian lives, these songs will remain the priceless heritage of the Tamil race. I can inform this House, Mr. President, after this ill-advised action of the Government, we are starting a propaganda for getting by heart every song of Subrahmanya Bharathi, and although the hon. the Law Member and the hon. the Home Member may between them confiscate every printed word of those patriotic songs, human ingenuity has not yet invented any machinery which is able to confiscate thoughts and memories. Thoughts and memories will flourish, and wherever the hon. the Law Member or the Home Member goes, they will hear only these songs sung, and they will have to apply cotton wool to their ears if they want to save themselves from being polluted by hearing these brave and patriotic songs.

"Sir, the origin of this action is not even complimentary to this Government. This Government is here governing the bulk of the Tamilians in whose language these poems are written. These poems are a quarter of a century old. For nearly twenty-five years, these songs have been sung throughout the province, and I appeal to my hon. Friend the Chief Minister, who I know is a very good student of Tamil, whether he has not heard and enjoyed these songs, whether he has not heard and felt his pulse beat quicker, and his blood run warmer in his veins, when these magnificent, soul-stirring songs were sung. I am sorry my two other friends who crossed the floor are not here. If they were here, they dare not contradict me when I say that some of the

election methods by which they came to this very Council, which gave them the opportunity to cross the floor and become Ministers, were these patriotic songs sung by boys and girls in public meetings. Sir, do you know that in this Tamil country, if you want to get up a magnificent meeting, if you want to sustain the interest of the audience, the most usual method is to get these songs sung? I wish I had the voice to sing a few of those songs here, which will melt even the stony hearts of the hon. the Law Member and the Home Member. I will read some of them, and even a prosaic reading of these songs will melt the hearts of these people."

"Sir, it seems to me that for this Government to obey the dictates of the Burma Government, as if they have no opinion of their own in the matter, is inconsistent with a Government which has any sense of self-respect about it. Sir, the origin of this is the notification published by the Burma Government at Rangoon on the 7th August 1928 in the Police Department.

They say, 'In exercise of the powers conferred by section 99-A of the Code of Criminal Procedure, 1898, the Governor in Council hereby declares to be forfeited to his Majesty all copies wherever found of the booklet in Tamil entitled "The National songs, Parts I and II". Composed and published by C. Subrahmanya Bharathi in the Bharathi's Asraman at Triplicane, Madras, on the ground that it contains seditious matter, the publication of which is punishable under section 124-A of the Indian Penal Code as tending to excite disaffection towards the Government established by law in British India. Sir, section 99-A of the Criminal Procedure Code, which is one of the effects of the recommendations of Press Act Repeal Committee, over which some of our countrymen went enthusiastic, says when a local Government passes the order the police may seize the same wherever found in British India and any magistrate may authorize any Police officer to enter upon and search for the same in any premises. Now, I want to know from the hon. the Law Member or whoever is in charge of this department and is going to reply to me, why this notification was published in the *Fort St. George Gazette*, dated 11th September 1928. Is there any rule by which notifications of local Government are automatically republished in the *Fort St. George Gazette* I know of no such rule. The only rule or practice I know of is that the resolutions and notifications of the Government of India published in the *Gazette of India* are republished by the Madras Government in the *Fort St. George Gazette* for the information and guidance of the people of this province. There is no rule which requires, so far as I know, the republication in the *Fort St. George Gazette* of this order of the Burma Government. I should like to know why the local Government published this order.

"The next stage, Sir, comes when the Police applied for a warrant before the Chief Presidency Magistrate to search those premises and to seize those copies. The application was made by Mr. Saptur Hussain, Inspector, Intelligence Department. The application says: "I beg to submit that under notification in G.O. Ms. No. 739, Public, dated the 7th August 1928 of the local Government, Burma republished by the local Government of Madras in the *Fort St. George Gazette*, dated 11th September 1928, the booklet styled 'the National Songs', Parts I and II by C. Subrahmanya Bharathi have been forfeited to His Majesty under section 99-A of Criminal Procedure Code. I request this Honourable Court to issue a warrant authorizing me to enter upon and search for the same in (1) Hindi Prachar Press, Triplicane, (2) Bharathi's Asramam, Talayari street, (3) O. N. Dandapani and Company, where such booklets are reasonably suspected to be stored". With regard to this application for warrant, Mr. President, I want to know whether this action was taken by the Commissioner of Police at his own instance and on his own responsibility, or whether the Member of Government in charge of the Police had any knowledge or notice of it. If he had no knowledge or notice of it, I want to know whether it is the policy of the Madras Government that in first-class political matters like this, seizure of prescribed literature under orders of another local Government, the Police are going to be allowed to act on their own responsibility, without so much as 'by your leave' of the Govern-

ment. Then, Sir, I want to know whether the order was applied for by the Police after taking the permission of the Government or at least letting them know that they propose to do it. On that, Sir, the Chief Presidency Magistrate passed this order—

When as complaint has been made before me of the possession of under mentioned prescribed booklets and it has been made to appear to me that the production of the copies of the said booklets is essential to the inquiry now being made into the said offence.....

“It is not clear, Sir, what the offence referred to is. Whatever it is, the facts are the Police did apply for and the Magistrate issued a warrant, and as many as two thousand copies of this book have been seized and forfeited to His Majesty and kept in the Record office of the Chief Presidency Magistrate.

“Apart from the political or literary aspect of this matter Mr. President, there is the human aspect about it. This man, Subrahmanya Bharathi, as I have said, died a broken man, a poor man, leaving behind him a widow and two daughters whose only means of subsistence is the proceeds of the sales of these books, and some friends have offered themselves to publish these books and to remit the profits out of those sales for the maintenance of this family of this great but poor man. As a consequence, the Bharathi Asramam and the Hindi Prachar Sabha in Triplicane are spending and have spent money on this publication and after selling these publications they are going to send the profits for the maintenance of the widow and the daughters of this great and patriotic man. Is it consistent with charity or good sense or even ultimately the sense of honour of this Government that they should seek to deprive a widow and two fatherless children of their only means of subsistence in order that they may pursue the Burma Government's vendetta against high and patriotic literature of this kind? Apart from anything else, that must appeal to every hon. Member of this House. Are you going to punish the widow and the daughters of Subrahmanya Bharathi, because he wrote patriotic songs, and punish them in this mean and despicable manner by depriving them of their livelihood? It is mean; it is contemptible; it is unworthy of any Government which wants to call itself civilized or self-respecting or honourable.

“Then, I want to point out, Mr. President, that in this matter, the anomalies and absurdities of dyarchy have been shown in excelsis. My hon. Friend the Chief Minister, a few months ago, in answer to questions on the floor of this House, said that his Government had no objection to the teaching or singing of Bharathi's songs in Government and aided schools in our Presidency. Look at the action of the hon. the Education Minister. He knows Tamil, he knows the songs, and the Council thanks him for his act of patriotism by which he allowed these songs to be sung in the schools provided by the Government. He sits there he is still the Chief Minister and the most powerful Minister; he makes and unmakes ministries at his will; and yet with all his great powers of formation, destruction and reorganization, this great minister is unable to influence his two colleagues who are now sitting to the right and left of him, the hon. the Home Member and the hon. the Law Member, who do not say a word to the Chief Minister but listen to the Burma Police directing the Madras police to seize by warrant and forfeit to His Majesty those very books which the hon. the Chief Minister thinks furnish the intellectual pabulum to our young children and on which they could be reared as honourable citizens; but when it comes to the reserved half it is to be forfeited (laughter). I do not know whether it is a matter for laughter or tears. That is for him to decide. But if I were the hon. the Chief Minister, I would rather be a dog and bay at the moon than be such a Minister as to be compelled to look on when his own Colleagues snap their fingers at him saying ‘You may sing Bharathi's songs in schools and colleges but we will forfeit them. I will not say anything more about him; for he is the only good man in the whole piece. Let us go to the villains of the piece, the hon. the Home Member and the hon. the Law Member and both of them are Indians. I believe they have not given up their claim to be called Indians. The hon. the Law Member was till the other day sitting on this

side or that side of the House and I know he is a very good speaker in Malayalam, one who is listened to with respect. Supposing there are patriotic songs in Malayalam of the nature I am going to read presently, does he think that he will forfeit those songs because a neighbouring Government called them seditious? And what about the Home Member? He represents Islamic culture there; he is there to protect Islamic interests; he is there, not for any other reason, but to see that the great Islamic culture is preserved intact from the invasion of the secular Government. Is it consistent with Islamic culture which is based on democracy, charity and free thinking, that he should be a party to this deliberate and wicked attempt at poisoning the intellect of the nation at its very fountain source and telling the people, 'You shall not become patriotic, you shall not become proud of your country, you shall not love your country, but you always shout with me that we will be slaves, that Britain shall rule over the waves'? If that is their attitude, I can understand their action. If on the other hand these gentlemen claim to be patriots. I put it to my friend the Law Member—he is not a lawyer listening to the arguments of another lawyer on the other side vigorously taking notes and answering argument by counter-argument, that he should keep his heart open, his brains open, if he can, to listen to us and convert himself and have the courage to get up and say 'Mr. President, I am ashamed of the action of the Madras Government; I shall recall the order.' I do not think he will rise to that occasion, but still I hope he will offer to do so. (A voice: Hoping against hope!)

"Then, Sir, what are these songs? I am not going to dwell on their seditious nature, under your ruling. I merely want to tell the House these are songs with the like of which one is familiar in English literature, such as praising the country, praising her natural beauties, praising her great heroes and heroines, praising her great achievements, expressing unmitigated love for the motherland, expressing joy in her present and hope in her future. Are there things unworthy of any nation? These books have been prescribed I have got copies here and I can make a present of them to the hon. the Home Member or the Law Member, I will make a present of them to the Council Library, and if the police want them they can go and search there and take them. I shall read from the first book of songs in order to convince the House that there was no need for the Government to confiscate this literature—

மெ—எங்கள்

வந்தேமாதரம் என்போம்
மானிலத்தாயை வணங்குது மென்போம் (வந்தே).
ஜாதிமதங்களைப் பாரோம்—உயர்
ஜன்மமித் தேசத்தி லெய்தினராயின்
வேதியராயினு மொன்றே—அன்றி
வேறு குலத்தினராயினு மொன்றே (வந்தே).
சுனப் பறையர்களேனும்—அவர்
எம்முடன் வாழ்ந்திங்கிருப்பவ ரன்றோ?
சீனத்தராய் விடுவாரோ? பிற
தேசத்தார்போற் பல திங்கிழைப்பாரோ (வந்தே).

"We will worship our Mother, we will not mind to which caste or which religion, our fellow citizens belong; if they are born in this country, all of them are our brothers even if they are called Pariahs; are they foreigners?

ஒன்றுபட்டால் உண்டுவாழ்வே
நம்மில் ஒற்றுமைநீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும்
இந்த ஞானம் வந்தார்பின் நமக்கெதுவேண்டும்? (வந்தே).

"I commend these lines to the particular attention of the hon. the Law Member and the Chief Minister and the Home Member. If we are united we can live; if we are not united we are all equally humiliated, Treasury Bench and the opposition alike. (Laughter). Then I appeal to the Tamilians. Have you heard any more inspiring lines than these? I have not.

செந்தமிழ் நாடெனும் போதிலே—இன்பத்
தேன் வந்துபாயுது காதிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சிலே—ஒரு
சக்திபிறக்குது மூச்சிலே—எங்கள் (செந்தமிழ்).

“I do not know, Sir, if there is any Tamilian in this House or outside whose heart will not melt at these songs. I ask them to remember this, that these songs are now declared forfeited to His Majesty by the action of a Government which are to a certain extent kept in those treasury benches by us. The music of it is so great that even a halting reader of those songs like myself can make an appeal to the members here.

ஓங்கிவளர்ந்தோர் கம்பம்—அதன்
உச்சியின்மேல் வந்தேமாதரமென்றே
பாங்கினெழுதித்திகழும்—செய்ய
பட்டொளி வீசிப்பரந்தது பாரீர் (தாயின்).

“Look at this great flag of the mother on which are wirtten the words ‘Vandemataram.’

“Also may I commend these lines to the hon. the Minister for Excise—

வீர சுதந்திரம் வேண்டி நின்றார் பின்னர்
வேறொன்று கொள்வாரோ?—என்றும்
ஆரமு துண்ணுதற் காசை கொண்டார் கள்ளில்
அறிவைச் செலுத்து வாரோ?

“Those who have once striven for complete independence will not go after the other things afterwards. Those who hunger after divine nectar will not run after toddy.

வந்தேமாதரமென்று வணங்கியபின்
மாயத்தை வணங்குவரோ
வந்தேமாதர மென்றேதாரக
மென்பதை மறப்பாரோ?

“Will they forget that Vendemataram song is the only life-giving song for us; and as for the beautiful Tamil language; this is what Subrahmanya Bharathi wrote:

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணோம்
பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சி சொல்ப் பான்மை கெட்டு
நாமமது தமிழரென கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ? சொல்வீர்!
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்.

Why is this song forfeited? I have listened to the hon. the Law Member shouting here yesterday; he has not even read these songs, but still he has forfeited the book. I can understand if the Government has chosen one of these songs or two and said that those songs should be forfeited. They have not done anything of the kind. These two volumes consist of some of the most moving songs on our religion and letter, apart from pure patriotism.

‘I shall finish by referring to similar songs in English literature which Englishmen sing in their country, which they sing even in our own country in private dinner parties and other places. They sing of the glories of England Britain shall rule the waves, Britain shall never be slaves’—but India shall always be slaves. That is the burden of their songs, if they are to be judged by the results of their actions. Lord Tennyson sang:

‘At her girdle clash
The golden keys of the East and West;
Her mailed hand keeps the keys
Of such teeming destinies.’

William Blake wrote.

'Their mighty wings stretch from East to West
Their nest is in the sea, but they shall roam
Like eagles for the prey.'

Then England's message in Parker's words:

'Then courage, all brave mariners
And never be dismayed
Then be bold—work for gold
When the stormy winds do blow.'

"Lord Tennyson says:

'The fleet of England is her all in all,
Her fleet is in your hands.
And in her fleet her fate.'

"I want to point out three capital differences between the English nationalistic literature and ours. English nationalistic literature boasts of its own strength and speaks of the confusion and destruction of their enemies. 'God save the King, send victorious, happy and glorious and confound his enemies.' That is the Englishman's song. The Englishmen's psychology is that God has to deal with only two categories, England and her subjects on the one hand and her enemies on the other. That is, God must give up all His other work and constantly save England and confound her enemies. Humanity has come under these two categories, England and her subjects on the one hand or England and her enemies on the other. Whereas the message of Subrahmanya Bharathi is the message of all races, of poets, philosophers and seers of all nations. **लष्काः समस्ताः सुखिनो भवन्तु** is our motto. Let India be free and happy and the other nations of the world be free and happy. Is it for preaching this message of peace on earth and goodwill to all men that the Madras Government which does not understand the ABC of patriotism or nationalism have ventured to lay its profane hand on this sacred literature? We are constantly told that we are a nation of many races and creeds. Bharathi was a Brahman by birth, and I appeal to non-Brahmans in the South—several of them were his friends and I do not want to name them—to say whether throughout his literature, there is a single trace of caste or communal bias or superiority or inferiority. He talks only of Indians as a whole, he knows no distinction of class or creed, race or religion. He is the most cosmopolitan that I know of among modern authors. Is it for preaching this harmony among men that his books are sought to be forfeited by this Government? It seems to me that this action of the Government cannot be justified on any basis whatever, either of duty or of reason."

"I have only one word, Mr. President. This motion is going to be pressed to a division. This motion, I know, will be passed. But I also know that the present Government constituted as it is, will not listen to the united voice of this House. But the matter is not going to end here. It is a challenge to the literary genius of the Tamil race; it is a challenge to the self-respect of those whose mother tongue is Tamil. It is a challenge to all those patriotic citizens here and elsewhere who value intellectual freedom and value patriotism. I appeal to them all to see to it that this battle does not end here, but is taken to the hustings, and every elected member who votes against this motion, let him remember that the moment he rises to support the action of the Government, his fate as an elected member is sealed for once and for all. I appeal to the Tamil friends on the Treasury benches to see that this order is revoked. I have great pleasure in making this motion."

* Mr. C. N. MUTHURANGA MUDALIAR.—"Mr. President, Sir, I have great pleasure in seconding this motion. The action taken under section 99-A is not obligatory on the police or the Magistrate. This action under section 99-A has not originated with the Madras Government. It was an order

issued by the Burma Government and the Government of Madras immediately sprang it on the Madras public. The Government of Madras should not have taken such a precipitate action on the order issued by the Burma Government. The Burma Government cannot be expected to understand Tamil better than the Madras Government which can boast of at least two Tamil-knowing Members on the Treasury bench. The late Mr. Subrahmanya Bharathi is adopted in South India as a national asset and as a king of poets. He is one who has sacrificed his all on the altar of his motherland. His songs are soul-stirring ones and the most popular in South India. It is sung in all public meetings and public functions. Even at the recent Law Dinner held at Ootacamund, I understand that the hon. the Law Member showed particular eagerness to hear those songs sung and that they were accordingly sung and were appreciated by the hon. the Law Member as well as by the hon. the Chief Minister, and the Minister for Excise along with other officials. They have been introduced in many Taluk Board and Municipal Schools and are being sung popularly for the last fifteen years. When nothing has happened so far as a result of it, and when the Madras Government has itself found nothing objectionable in them for so long a time, they should not have taken such a hasty action on the order of the Burma Government and seized the volumes containing the Bharathi songs. Yesterday Sir, when this motion was being moved, the hon. the Law Member said that seizure was only in the Bharathi Asramam. I may say for his information that it is not confined to the Bharathi Asramam. The books at the Dandapani Company also have been seized and, any day, other places might be searched and books seized. I hope he will put an end to these seizures. The Madras Government have exhibited absolute want of discretion and judgment in this matter. They have thrown an affront and an insult to the Tamil reading public who will not take it lying down. The Government should retrace its steps if it cares for the feelings and opinion of the people. If the Government hoped to check the national aspiration of the people of South India by this action of theirs, they are entirely mistaken. I would appeal to the hon. the Law Member, who was till recently the floor leader of the justice party, which stands for Tamil culture, to rescind the order of seizure and give back the books to the owners concerned. May I appeal to my friends of the democratic party of which the hon. the Law Member himself belongs, to join us in effectively condemning this deliberate inroad of the Government on the expression of national feeling? I appeal to the House of vote for the motion."

M. T. ADINARAYANA CHETTIAR.—"Sir, I have great pleasure, nay, I feel it a privilege to add my voice to the very eloquent words of the hon. Member for the University in support of this motion. Sir, I think it does not require, at any rate it would not require much persuasion from these benches to the hon. the Law Member and the hon. the Home Member to take very early steps to hasten back from the ill-advised, and unpatriotic and unwise step they have taken at a weak moment in connection with this matter. Sir, I say this for many reasons and among them this is one: they happened to be Indians and whatever limitations they may be under and whatever benefits they will stand condemned not only by the public at large but by generation after generation yet to come if they do not retrace their steps. They might snap their fingers at us today. They have got their pocket majority but posterity is a thing when they can't take it in, in that easy manner. No Statesman in the history of the world has ever succeeded in cheating posterity. Let them, take note of that. There is also another implication from which they cannot escape. It would seem, Sir, that they are unpatriotic, weak, vacillating and unnational enough not to hesitate to suppress the national literature of the Tamils and yet they are cowards not to take action till now and where to wait for the Burma Government to take the first step. They are cowards and wanted this pretext to take action in the matter. I do not attribute this evil motive to them. Therefore, in their own interest. I would appeal to them, with all the earnestness. I can command, to gracefully back out of the most unhappy situation which they have got themselves into."

'Sir, even if they wanted to suppress patriotic literature in this country—I would not be so uncharitable as to say that their object is that—I can tell them that they can never succeed. In no country in the world have such measures succeeded. No Minister however strong and however wicked he may be, has succeeded in putting down national aspirations, especially through suppression of literature. May I present to the hon. Members, a page from the history of Irish politics where, not for a century or for fifty years, but for nearly eight hundred years, the hand of Britain tried to put down or stifle if not kill the national aspirations of Irishmen separated from them by a narrow stretch of sea barely sixty miles long? They suppressed every bit of Irish literature. But what happened? Publications appeared like mushrooms from every village and hamlet of Ireland. Sir, obliging countries like Germany, United States and France produced bundles and bales of such proscribed literature and smuggled them into the ports of Ireland which are numerous and near each other. Sir, the daily press was suppressed. Sir, one evening one paper was suppressed, but the next morning the paper reappeared under a different name. Where it was printed or published nobody knew. But every morning as punctually as the 'London Times' or its Dublin prototype the 'Irish Times' was printed and delivered at the doors of Irishmen. Not only that. Every little urchin, every woman and every street beggar began to sing proscribed songs. In the courts, in the railway carriages, in front of the police stations, in the schools, etc., these songs were sung. When the school authorities proscribed them, the songs were sung before the school hours and after the school hours in the presence of the headmaster himself. So much so, it became a pestilence and Government almost became impossible. Not only that, Sir. Such a policy of repression gave birth to a new set of literature. I will give you one example. I am referring to that immortal play called 'The Rising of the Moon', published by that great patriot and poet Lady Gregory. When the policy of suppression of the so-called seditious literature was at its height in Ireland, there was a famous patriotic singer who could sing those mellifluous songs in a soul-stirring manner. That ballad singer was in requisition everywhere. No funeral and no marriage feast was complete without that famous ballad singer of Ireland. He went and sang before the very Sessions Court. The authorities tried to send him away but he would not go and sang before the Judge and the Jury. A proclamation was issued for his arrest and the whole police force in Ireland was hunting after him. The man was hiding for some time under a barrel waiting for a boat to take him to another country where the long arm of the police would not reach him. At the same time, there was waiting for him like a hunter the chief police officer of Ireland. This ballad singer appeared just at the time when the boat was approaching the shore. The police officer saw him and asked who he was. He said 'I am a poor ballad singer' and began to sing a few songs purposely substituting wrong words for the correct ones to test the mind of the police officer. He succeeded in his attempt. The police officer forgetting his duty for the moment remembering that after all he was an Irishman began to correct the ballad singer and say 'You have misplaced this word there, and that word here.' Then the ballad singer turned round and said: 'You, Sir, appear to be a police officer. How come you to know the hunted Irish rebels' song?' He said: 'Yes, I am a police officer; but there was a time when I was a young boy in Ireland in a far-off village born and bred among the millions of Irishmen. There, from my mother's lips and from my grandmother's lips, I heard these songs and they are imprinted in my memory. When you sang them wrongly they began to jar upon my ears and that is why I am correcting you.' Therefore, when my hon. Friend, Mr. Tulasiram, is going to sing Bharathi's stanzas I hope the hon. Dr. P. Subbarayan or the hon. Mr. Krishnan Nair (in spite of his ignorance of Tamil) will correct him and say 'You ought to sing in this tune. You ought not to sing in that tune.' I am sorry I cannot sing. So, people may wear the garb of the Government office for some time, but they cannot stifle, they cannot kill the bubbling enthusiasm or patriotism which they had before they crossed the floor in this House. Sir, this ill-advised step should be retraced by the hon. Members if they are still desirous of being regarded as Indians. You cannot suppress altogether by one ukase of your pen the political aspirations of the vast millions from whom you came and to whom at the end of your term of office you will have to return. Sir, do not think these gilded benches are your

eternal rest or your lasting rest. Sir, if not you, your children will have to live in this land. Sir, I ask the hon. the Law Member to try this experiment. Suppress to-day the songs of Vallathol (Malayalam poet) and go back to your native Palghat and see what a reception awaits you there. No, this cannot be done. In the East or in the West, in the North or in the South, among no nation in the world, has such a suppression of the natural aspirations of the people succeeded and will succeed. And, thank God, it shall not succeed.

3 p.m.

"Sir, you know the Andhras. They are as inflammable as the Tamils when their patriotic passions are excited."

"When in 1921 the burning patriotism of the Andhras found its expression in the undying national literature of the time, what were the songs that were sung in those days? I am sorry I am not able to sing those songs any more than the hon. Mr. Muthiah Mudaliyar. But these songs contributed very largely to the promotion of mass education. It is not the schools of Dr. P. Subbarayan, not even at the rate of one school for every five hundred of the population or the school with Rs. 1,000 type design building but it is the national songs sung even by the beggars and the poor that contributed largely to the political education of the Andhras in 1920 and 1921. The famous poem *Dandalu Dandal* was proscribed but every professional *Nagaswaram* man in the Telegu country took it up."

The hon. the PRESIDENT.—"The hon. Member has exceeded his time limit."

Mr. T. ADINARAYANA CHETTIAR.—"I shall finish soon. Take another instance, the song *నాకొద్దొ నా తల్లి దండెనా* When the author was placed before judge who ultimately convicted him, he said, 'Let me go to jail, it does not matter. But please let me sing the song once more.' So saying he sang the song and while he was singing he was led to the jail. Therefore, Sir, if you persist in this action, you may find some of us, members of this Council, representatives of the people, the poorest of the poor, sing these songs here everyday when the hon. the President comes to the chamber and sing them again at the end of the day when the hon. the President goes out of the Chamber. (Hear, hear.) You may push us out, you may bring your sergeants, but you will be surprised if we do not persist in adopting this effective method by which we will regain our patrimony."

The hon. the PRESIDENT.—"The hon. Member is requested to resume his seat."

Mr. CHAVADI K. SUBRAMANIA PILLAI.—"Mr. President, Sir, I support the motion, these songs have been openly sung in our schools and on our public platforms for a long number of year. The Government of Madras did not take any action of their own accord. They have now acted as the executioners at the bidding of Burma Government without giving a verdict of their own. Undoubtedly the Government of the Tamil Province of Madras would have more quickly discovered the poisonous element, if any in these Tamil songs than the Government of Burma. It is sad that a reactionary policy is adopted by the Madras Government on the eve of the advent of so called reforms, unless the object of the Government is to the growth of nationalism and the patriotic passion, it is the duty of the Government to undo the wrong of seizure by the Police and to leave the Government of Burma to run amuck unassisted."

Mr. G. HARISARVOTTAMA RAO.—"Mr. President, Sir, this is one of the matters which shows the soul less nature of the Government machinery. The order is made by the Burma Government; this Government reproduces it in the *Fort St. George Gazette* and the Police forthwith ask for a warrant. The magistrate issues the warrant and the books are seized. Not a moment's consideration is given to the matter by anybody responsible for the administration of this department of work either the hon. the Law Member or the Home Member. They must have had time enough before this motion came up for discussion here to see that justice was done to those involved. These songs have been in existence for thirty years and they have been sung all over the country. I am acquainted with some of those songs and being an

Andhra I cannot claim an erudite knowledge of it. As one who has had something to do with Tamil while I was in the City of Madras I feel bound to say that the most enchanting songs I have heard are found in these volumes. There is nothing that a Government can do which will offend the self-respect of the nation more than proscribing its literature. This is literature of the first-rate and it has been claimed to be the literature of the highest order and has been introduced in schools and colleges. Under the circumstances the authorities should have deeply considered the matter before they took such action. The whole of the Bengal Partition agitation and the *Vande Mataram* agitation arose out of the fact that an order regarding the vernacular of Bengal had offended the population. Similarly, I am certain that if the Government go on at this rate and confiscate Barathi's songs, the whole of Tamil land must be in revolt. Government will have to thank themselves if the whole of Tamil Nadu to a man stands up and says, 'Here are our songs which have been proscribed and we shall sing them; we shall insist upon singing them; we shall see what the Government does.' I shall not be surprised if such a movement should be set on foot if this motion should get defeated in this House by the efforts of the hon. the Law Member or the Member in-charge of the Police. I am certain that the members of the House are alive to their responsibilities and that this motion will not be lost. Government are responsible for this motion coming into the Council. They had notice of it and it was open to them to have withdrawn the notification or issued a communique. In fact both the hon. the Home Member and the Law Member have been sitting quiet while the Police were having their own way, though both of them know some one South Indian language or other. That is a commentary on the system of Government which obtains in this country. The soullessness of it is very clear. To proscribe poetry of the highest order which has been in existence for so many years is worse than sedition itself. It is sedition against the whole spirit of the nation, against the very soul of the nation.

"Now, Sir, these books have been in existence for the past thirty years and owing to the fact that the songs appeal to all lovers of Tamil literature and catch the imagination of the people and evoke their admiration, they have run through many editions. Supposing an innocent publisher prints lakhs and millions of copies of these, is it open to the Government or any authority at this stage, to confiscate the books? Who is to bear the loss? It is most uncharitable and most unjust. I therefore feel that this adjournment motion must have the support of both the hon. the Law Member and the Home Member. Of course if they do not vote with us, they may remain neutral or even now accept the motion and rectify the mistake. Perhaps it is too much for them, because the system of Government is such. If they were consulted privately, I am certain that they would vote with us and I have no doubt whatever about that. They have no courage to press their views on the Government. If they have the courage to do the right thing by the people, it is well they are not there. They are there only to abet the bureaucracy which has its own way of doing things. When they come out of their offices, the country will tell them that what they did was absolutely unpatriotic and that they deserved the censure of the nation. I hope, Sir, that this motion will bring the Government to its senses and that we shall have a speedy remedy in this matter and that the nation will be spared the great humiliation of witnessing one of its brightest jewels being attempted to be sent to oblivion by a bureaucratic Government."

* Mr. N. SIVA RAO.—"I was somewhat surprised that the learned Member for the University should have thought it fit to make an insinuation against the nominated members of this House. He made his appeal only to the elected members of this House and I am afraid that this is an indiscretion of which he is capable now and then. I resent the insinuation, if it is any insinuation suggesting as it does that he alone has got the monopoly of wisdom and patriotism, and forgetting for the moment that we the representatives of the depressed classes form also the sons of the soil, perhaps the real sons of the soil. Another aspect of the insinuation is that it does little credit to the intelligence of the nominated members as if they cannot appreciate the excellence and popularity of Subramanya Bharathi's Tamil songs. The action of the Madras Government in this matter seems to be one which, though we invariably support its action, we cannot do so now. (Hear, hear), because,

Sir, it was dictated neither by reason nor by duty as the hon. Member for the University said, It would certainly have been their duty to prescribe songs of this kind if they preached disaffection against the Government. But so far as my knowledge goes, I have not been able to see that there is any suggestion of disaffection against the Government in these songs.

"I do not think that their action is now reasonable, the Government themselves having freely allowed the circulation of the books previously and having introduced the songs in certain schools already. It is for these reasons I find it difficult to withhold my support to the motion."

* Mr. S. SATYAMURTI.—"On a matter of personal explanation, Sir, I want to say that I meant no insinuation against the nominated Members. I was referring to elected Members because there is sanction behind them. If there were any unconscious insinuation I tender my apologies to my hon. Friends, the nominated Members."

* Mr. T. C. SRINIVASA AYYANGAR.—"Mr. President, Sir, I am really glad that my hon. Friend Mr. Siva Raj has supported the motion. The illustrious, Tiruvalluvar says that from whomsoever a good matter may come, it is part of wisdom to appreciate it. Therefore whether it is Subramanya Bharathi or any other writer who came with a message of new hope to the Tamil land, all are welcome, and should be welcomed by all alike.

"Now, Sir, it is really a tragic act that after 20 years when the people, high and low, learned and unlearned, all have taken to a new message and a newer line of songs and after all these years, it was left to this Government to take the cue from the Government of Burma where Tamil is not the language of the land to proscribe this book. I am sorry, Sir, that the custodians of the advancement and enlightenment of this part of the country should not have thought of preserving and patronizing the poets who have produced fine literature. Yesterday we heard a great deal about patronizing a book on the South Indian birds. Should we not now think that the duty of the Government is, if not to patronize the book and take it as a Government publication and broadcast it, not to proscribe it and not to authorize the Police officers to take away those books? The direct result of the action of the Government will be that it would stand in the way of the sustenance of the widow and her daughter. The books have been in the land for such a length of time that not only the literate population of the country have this book but even the illiterate section of our countrymen have got these songs by heart; and what are the means of the Government to see that these songs which were got by heart are not sung. I may say that, among the literary treasures of the land, Bharathi's songs are the foremost. During the last 50 years beginning with the time when Rajan Ayyar began to write in Tamil prose and Madaviah of Tinnevely followed him and Sundaram Pillai of Trivandrum began to give expression to modern ideas in Tamil poetry, a race of writers, both as lyric poets and as ordinary literary poets arose in the land and enriched the literature and among those names Bharathi's name will always be cherished. I believe the Government of Madras were misled apparently, and that they were not correctly informed of the value the people attach to the book. I do not desire to emphasize the political aspect of the songs. I only refer to the literary aspect of them. Carlyle once put himself a question whether the Englishman would like to lose the Indian Empire or Shakespeare, and answered that he would lose the Indian Empire rather than Shakespeare. Will the Tamil land lose the songs of Bharathi? I am sure they will not. I hope the Treasury Bench will take note of the feeling of the people. Have the Government asked the Tamil Ministers, the Education Minister and the Public Health Minister? They think that diarchy still has some value. Diarchy has, we are seeing now, in all sides been failing. If they had only been asked I do not know whether they would have allowed the Government to proscribe the book. What are the songs which are considered objectionable? Have they been classified? I submit, Sir, that in this action of the Government no part of the House can support the Government."

* Mr. T. K. CHIDAMBARANATHA MUDALIAR.—"Mr. President, Sir. The other day we had a very regrettable surprise when we read in the papers that the Madras Police were busying themselves with the seizure of some books published in the name of Subrahmanya Bharathi. These books have been in our midst for more than two decades and we have been listening all the years

to the songs contained in them, and the country has not been in any way disturbed thereby. The songs have reference only to events that occurred some twenty years back, and therefore belong to a historic past. As such, they cannot be expected to have any inflammatory influence on the public. As a thing of the past they are not of much value for our present political purposes. But they have their own value for literary and other aesthetic purposes.

"In this connexion, I may be permitted to refer to the passage in Carlyle to which my hon. Friend, Mr. T. C. Srinivasa Ayyangar, just now referred. Carlyle says, if he were given an alternative, he would have Shakespeare and allow the Indian Empire to go; and incidentally, in that passage says, that the Indian Empire must some day go. Suppose for this statement of Carlyle, the Madras Police busy themselves with seizing all the copies of 'Heroes and Hero worship' in the Madras book depots, what would happen? Forthwith the prodigious sides of John Bull would be split with laughter! How is the present performance of the Madras Police different."

"Small little girls, robe in picturesque and variegated colours often have their roundelays of kolattam, singing the inspiring songs of Bharathi; and we have listened to them and they produce only a peaceful and peace giving effect. Nothing of the sordid and the egoistic often associated with politics, enters our head."

"Now, Sir, by the seizure of Bharathi's songs, have the Madras Police rescued the land from any dangerous disturbance and secured peace? They have, on the other hand, irritated the public and the whole Tamil world is burning with indignation. Is it the song books of Bharathi that are inflammatory? No, Sir, it is the action of the Madras Police that is inflammatory."

"So long as no one Member in our body asserts its existence so long is our body healthy, in the same way the society or the body politic is healthy so long as no one department is asserting itself in any unnecessary manner. The Madras Police, I regret to say, has been asserting its existence in all too morbid a manner. I therefore, Sir, heartily support the motion before the House."

* Mr. MAHMUD SCHAMNAD SAHIB :—"Sir, I am very much thankful to my hon. Friend, Mr. Satyamurti for the excellent speech delivered just a while ago and if oratory can have any effect, I think the whole House must vote with him. But I am sorry I do not know Tamil myself. Therefore I cannot very well appreciate the songs and the patriotic feelings contained in those songs. I wish that Mr. Satyamurti had given me those books, so that I can have them read to me. If the facts are as he says that they do not contain anything objectionable, the Government have acted wrongly. I am waiting what hon. Members on the other side have got to say on this point. When senior lawyers are arguing, juniors have simply to wait and see. If the Government had proscribed any of the patriotic Malayalam songs, I would certainly have stood up and said 'no'. As they are Tamil songs, I cannot say all at once one way or the other. I shall wait and see. The oratory of my hon. Friend, Mr. Satyamurti, has very well impressed me."

Mr. RAMANATH GOENKA.—"Mr. President, Sir, I am an occasional speaker and I have no desire to speak on every motion before the House. But this is a matter on which I have been actuated to speak by my real desire and from my heart of hearts. I am not a Tamil scholar; I do not know even the A, B, C, of the Tamil language. From what I have already heard of Bharathi's songs and from what hon. Members have said on this occasion, I would say that the Tamilians of this Province have every right to sing these songs. As a Member of the Committee of the Hindi Prachar Sabha, I want to say that these books were published by that Sabha at their own cost whose workers beg from door to door to educate the people of Madras in Hindustani. They stand to lose to the extent of not less than Rs. 2,000.

"Yesterday, the Government brought forward a motion for the sanction of a sum of Rs. 4,000 for a book regarding South Indian birds. This sum of Rs. 4,000 has been in my opinion thrown into the Bay of Bengal. It was the duty of the Government to publish the songs of Bharathi and broadcast them; it was for them to distribute free copies to illiterate masses to read them. My hon. Friends on the opposite benches said yesterday that those books would be useful to the agriculturists. I cannot really understand what agriculturists have got to do with those books. If the agriculturists have got to do with any songs they are Bharathi's songs and Bharathi's songs alone.

"I am surprised at the action of my hon. Friend, Diwan Bahadur Krishnan Nayar. I had great hopes of him. (Laughter.) I do still have great hopes. I myself congratulated him when he was made the Law Member. I thought he would be one who would really carry out the duties of his office. But unfortunately, Mr. President, I see that the hon. the Law Member has not carried out my expectations. As a true Law Member he should have protested against the order of the Burma Government. He ought to have said 'you might proscribe the book; but we do not find any reason why it should be proscribed here.' It was not done; not only that; all the books have been taken away by the Police.

"I request the hon. the Law Member, Dr. Subbarayan and Mr. Muthiah Mudaliyar, the new Minister, to support us; and if they do not do so, we will have to form a different opinion of them. As was pointed out by my hon. Friend, Mr. Satyamurti, the hon. Dr. Subbarayan, in answer to a question put by some hon. Member of this House, said that he would recommend these books to be taught in schools in the Madras Presidency. On the one hand the hon. the Education Minister says that he wants these books to be taught in the schools of Madras; on the other hand the hon. the Law Member says that he does not want these books and that they contain seditious matter. I find that not a single speech had been made in support of the action of the Government in proscribing and confiscating these books. The feeling in this House and outside it is unanimous that the action of the Government is wrong.

"My friend Mr. Schamnad, tried his very best to pull something here and there, but even he said 'No, no, I cannot form any opinion either way now.' I have not heard a single speech so far against the motion and I am only waiting for the speech of my hon. Friend, the Law Member, as to how he will justify this action. Perhaps the only thing he will say is that because the Rangoon Government did it, he had also to do it. That is not the right course for him to take. Either he should justify his position or he should say that he has done a wrong thing and that he would rectify it. Those are the only two things for him to say—either he should say that these books are seditious or he should say that he has committed a mistake.

"Mr. President, the whole House is unanimous on the motion of Mr. Satyamurti that these books should not be confiscated and that the copies which have already been proscribed should be restored. Mr. President, I am pleased to see that by this motion and by this confiscation the prestige of Bharathi's songs has been increased. People who have not yet bought a copy will buy one now to see what it contains, and even I, who do not know Tamil, will ask some one of my friends to buy one for me in order to see what is in that book. Like that, there will be many more people who will buy a copy each. Therefore I say, as a matter of fact, that the hon. the Law Member and the hon. the Home Member have done a great service to the country and to the Madras Presidency in confiscating these books and afterwards saying that these books do not contain seditious matter and that therefore they are open to the public. I wish that my friends in the House would rise to the occasion and support this motion, and I am also waiting to see if the Treasury bench would support this motion."

Mr. S. N. DORAI RAJA.—"I am very glad, Sir, that the learned Member of the University was good enough to withdraw the insinuation that only the elected Members of the Madras Legislative Council would be patriotic. Now he has amply made amends for his lapse."

prepared to accept his apology. (Laughter.) Even nominated Members of the Legislature are quite capable of being patriotic. I am perfectly certain that the hon. the Law Member will get up and say that the proscription will now cease."

Mr. DANIEL THOMAS.—"Mr. President, Sir, there is an old saying to the effect 'Let me make a people's songs and I do not care who makes the laws.' That is a true and not extravagant tribute to the hold of national songs on the hearts and affections and thoughts of a nation. Laws are made and laws are unmade; but the songs of a nation are a precious heritage which are handed down from generation to generation. All of us, at least the Tamilians, are keen on the renaissance of the Tamil literature. We know that Tamil was a great language, that Tamil was world-famous many centuries ago and we are anxious that our Tamil literature in the present age should revive something of its ancient traditions and glories. It was in this age of expectation, in his age of anxious desire, that Subrahmanya Bharathi was born and sung these songs. It was as it were as a response to the prayers and the heart-felt desires of a number of Tamilian scholars, learned and unlearned people, rich and poor, of all classes and creeds. And for the last twenty years the name of Subrahmanya Bharathi has been a household word in Tinnevely. Our children learn and sing those songs and the street-people sing the songs of Subrahmanya Bharathi when they go in procession in the streets. Recently, I visited a friend of mine, a Christian by religion, a man immersed in legal practice, who has no thoughts, no leisure for anything like politics. That man possessed a complete set of Bharathi's songs and he read some select passages from the works to me. That shows what an intimate hold Bharathi's songs have over the people, not alone Tamil scholars, but even over the ordinary man in Tinnevely. It appears to me, Sir, that the Government of Madras have been ill-advised in launching on this action. As has been pointed out by various members, these songs have been on the market for the last twenty years and have been allowed to be sung, learnt and kept in intimate possession by the Tamil-knowing people. And now at a late stage, for the Government of Madras to come and proscribe all the books at a particular place is an action which will not even achieve their own purposes and objects. How are they going to proscribe the songs of Bharathi? Are they going to attach the thousands of copies found in all the homes which possess these copies? After all, even assuming that the Government are able to actually proscribe the publication of these books, can they proscribe the spirit of the man, the genius of the man? I remember a pamphlet by Milton in defence of unlicensed printing. One of the most classic passages there is that where he says that the work of a genius is as it were the precious life-blood of a master which is handed on as a heritage from generation to generation. In fact, as my hon. Friend remarked, the action of the Madras Government has only tended to give a greater vogue and re-awakened life to the songs which are already dear to the hearts of the people. I therefore believe, as my hon. Friend has expressed, that the hon. the Law Member will come forward and acknowledge that the action that has been taken has not been sound and that there will be no such action in the future."

Mr. J. A. DAVIS.—"Mr. President, Sir, Members such as myself find ourselves in a very difficult situation. Recently the hon. the Education Minister permitted the songs to be sung in schools and no doubt he gave very careful consideration to the matter before he did so. Such being the case no doubt the Chief Minister in justification of his action will be able to induce the Law Member to do something in the matter of throwing oil over the present troubled waters. It will be unfortunate if this resolution is pressed to the vote to-day. I have the greatest sympathy for those lovers of Tamil literature who find these songs proscribed. Since the two hon. Members of the same Government are divided on this issue, namely, one declaring that the songs are suitable to be sung in schools and the other taking the responsibility for the seizure of these songs by the Police, it is very difficult for me to record my vote in this matter. The hon. the Law Member would be well advised to see that the difficult situation brought about by the order of the Burma Government is eased and that the matter is talked out."

* Mr. V. I. MUNISWAMI PILLAI.—“ Mr. President, Sir, as one interested in Tamil literature and coming out of a community which has immensely contributed to the Tamil literature in this country, I think I will be failing in my duty if I were not to speak a few words in support of the motion before the House. Sir, those gentlemen in this House who know the valuable volumes that have been added to the Tamil literature by Tiruvalluvar will certainly say that the depressed classes, especially the Adi-Dravida people, have a great liking for Tamil. Sir, the other day in a very big public meeting in Ootacamund under the presidency of the hon. Mr. Muthiah Mudaliyar, a head pandit of the Presidency College delivered a very eloquent lecture on the greatness of Tamil, and the hon. the Second Minister was kind enough to say to the public that every attempt must be made to bring home to the people the greatness of Tamil literature. And I am sure now that the hon. the Second Minister will hold the same view to-day and give us his support. Sir, coming to Madras on the 4th October, I had the opportunity of attending the Select Committee meeting of the Annamalai University Bill. There, Sir, the hon. Members who sat in committee were unanimous in giving adequate representation to the members of the Tamil Sangam of Madras and the Karanthai Tamil Sangam. These things go to show that the interest evinced by the Members of the Legislative Council towards Tamil literature is very great. Sir, as members of the depressed classes, we have to vote in favour of this particular motion, and the Government should not on that account take it that we are against the Government; for this is a matter in which we should do our duty. In these circumstances, Sir, I heartily support the motion.”

The hon. Diwan Bahadur M. KRISHNAN NAYAR.—“ Sir, we have listened to a large number of impassioned and poetic speeches. With your permission and with the permission of the House, let me state a few facts in prosaic language; and the facts themselves are very simple. What actually took place was this: The Burma Government—we do not know the reasons which prompted them to take that action—the Burma Government published that notification which has been referred to more than one on the floor of this House this afternoon. According to an order of the Government of India which lays down that such notifications when they are issued by one Local Government should be published by other Local Governments, as a routine matter this Government. I mean the office of this Government, sent that notification for republication in the Gazette . . . ”

Mr. S. SATYAMURTI.—“ Some clerk, I suppose? ”

The hon. Diwan Bahadur M. KRISHNAN NAYAR.—“ I do not blame the office or the clerk who sent it. It was a duty, as I said, to send that, according to the notification of the Government of India. ”

Mr. S. SATYAMURTHI.—“ Where is that notification? What is the number and what is the date of that notification? ”

The hon. Diwan Bahadur M. KRISHNAN NAYAR.—“ It is a confidential one, Sir. (Laughter.) (Voices: ‘ There it is. ’) We, Members of the Government, did not interrupt the speakers on the other side, even including my Friend, Mr. Satyamurti, who made all sorts of irrelevant remarks when he made his speech. ”

Mr. S. SATYAMURTI.—“ That is for you, Sir, Mr. President. ”

The hon. Diwan Bahadur M. KRISHNAN NAYAR.—“ At least they should have the ordinary courtesy of allowing the spokesman of the Government to finish what he has to say. Now, I was saying, Sir, on behalf of the Government, that I am not in the least inclined to blame my office or the office of the Government for having in the usual course published this notification in the Government Gazette of this Presidency. Then, what took place was this. When this notification appeared in the Gazette, without any special instruction from my hon. Friend, the Home Member, or any other Member of Government—I refer to that point for this reason, namely, that my Friend, Mr. Satyamurti, was asking, ‘ Did the Home Member authorize it, did he issue instructions for the seizure? ’ The Police asked for a warrant from the Magistrate, for the search and seizure of these books. I may say, Sir, that under the terms of section 99-A, the Police, even without a warrant from the Magistrate, have the authority to seize these books and they applied to the

Magistrate for the issue of the warrant. The Magistrate issued the warrant and on their own authority and on the authority of the Chief Presidency Magistrate the Police searched for and seized these books. Of course, we represent our subordinate officers also including the Police and the Magistracy. The question is whether the subordinate officers of the Government, the Police and the Magistrate, erred in either seizing these books or in issuing a search warrant. I cannot in the least blame them. In fact, what are they to do? Are they to sit in judgment on the wisdom or otherwise of the Government of Burma? The Police, in the ordinary course of their duties, thought that they were bound to apply to the Magistrate for a warrant, and after getting the warrant they thought that they were bound to search these books and seize them. (Voices: 'Oh! Are they bound?') So, I am not inclined to blame them. My hon. Friends on the other side, and particularly my Friend, Mr. Satyamurti, were attributing motives to the Government, motives particularly to my Friend, the Home Member, and to myself. I am not disturbed. My hon. Friend (turning to the Home Member) is capable of bearing anything on his broad shoulders. (Laughter.) He also possesses an equanimity of mind which will prevent him from being disturbed by anything; and I do not want to speak anything of myself, except this, that I too am not in the least disturbed. (Laughter.)

So that the facts are simple; we, the Members of the Government, either individually or collectively, have done nothing which requires condemnation by this Council. Now, how does the position stand? My friends themselves, or their adherents, or their sympathisers have taken the matter to the Court. So, by your ruling we are prevented from dealing with the question of sedition. The High Court will decide that these are either seditious or not. If the High Court decides that these are seditious, then the action of the Burma Government will be justified and no further action will be necessary. On the other hand, if the High Court, decides that these are not seditious,—in fact the High Court will go only into the question whether these are seditious or not—then the notification of the Government of Burma which was republished in our Government Gazette stands cancelled, so that there is nothing to be done at this stage. In fact, we are prohibited from doing anything at this stage. When the matter is before the High Court, the Government, or for the matter of that any other person, is prevented from doing anything. As my hon. Friend, Mr. Satyamurti, stated that my Friend Dr. Subbarayan, in answer to a question, had stated that he would introduce these books as text-books in some of the schools and some of my other friends in the Council have stated that these books are already being used as text-books in some of the taluk board schools. What does it show? That fact, namely, that my hon. Friend has promised that he would introduce these books as text-books in some of the schools, shows that this Government has no ill-feeling whatever in this matter. If they wanted to take action on Bharathi's songs, they ought to have done so during the last twenty years. On the other hand, a Member of Government is prepared, according to my hon. Friend, to introduce these books as text-books: that shows that the Government certainly have no ill-feeling whatever. Again my Friend, Mr. Satyamurti, said that the action of the Madras Government has deprived the widow and the poor daughter of Bharathi of their means of livelihood, because it was by the sale of these books that they were maintaining themselves. I am sorry for the widow, and I am equally sorry for the daughter. In fact, I am sorry for all poor widows and daughters. (Laughter.) Does my friend insinuate that the Government did that act with the express purpose of depriving the poor widow and daughter of Bharathi of their means of livelihood? Government have absolutely no motive to deprive the widow or the daughter of any person of the means of their livelihood. As I said, these are the prosaic facts connected with this and I have nothing more to add."

Mr. K. V. R. SWAMI.—"What about future action."

Mr. L. K. TULASIRAM.—"Mr. President, Sir, I was under the impression that the hon. Member would not treat the matter so lightly or so light-heartedly as he has treated the question. Sir, out complaint against the Government in this. Bharathi's songs are the precious gems of Tamil literature, the assets of the Tamils, just like Tirukkural or Sri Krishna's Bhagavat Gita-

Bharathi's songs are being learnt by heart. More than 60 per cent of the school children know these songs by heart. There is not a man either in the school or on a public platform or on the reception of a Minister where these songs are not sung. Bharathi—I classify him as a real divine poet. His books have really been a revelation; they are a message to the people of South India, especially the people of the Madras Presidency. The testimony that has been borne by my hon. Friend, Mr. T. C. Srinivasa Ayyangar, who is the greatest authority on Tamil literature, and who represents the Tamil Sangam, the highest culture of our Tamil land, and the testimony given by Mr. Chidambaranatha Mudaliyar, a cultured student of Kamban, and the testimony given by Mr. Siva Raj, one of the seven Members of the committee to co-operate with the Simon Commission and a descendent of Tiruvalluvar, and the testimony given by Mr. V. I. Muniswami Pillai of the depressed classes—all these testimonies go to show that the hon. the Law Member did not do his duty in withdrawing this order.

“Sir, as regards Bharathi's songs, you may really proscribe the books, you may take them away. They are being written in Manuscripts and all the students are learning them by heart. I know in Pudumandapam, the price of these books which was something like 6 annas, cannot be got now for Re. 1. The books are in great demand and everybody, who never thought of Bharathi, now goes in for it, saying ‘Have you got Bharathi, first part or second part?’ What has your order done? It has opened the real sense of the people. They have become alive to the value of the songs of Bharathi. It is now more and more in the mind of every man. Sir, I am not a born Tamilian, but as an ardent student of Tamil literature, I have heard these songs sung in the streets, that touched not only my heart, but there are people who are actually carried away by the patriotic feelings. Sir, it is this song that I heard sung in the streets which touched the chord of my heart.

1. செந்தமிழ்நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே—ஒரு
சக்திபிறக்குது மூச்சினிலே—எங்கள்

(செந்தமிழ்)

2. வேதம் நிறைந்த தமிழ்நாடு—உயர்
வீரம் செறிந்த தமிழ்நாடு—நல்ல
காதல்புரியும் அரம்பையர் போலினங்
கன்னியர் சூழ்ந்த தமிழ்நாடு.

(செந்தமிழ்)

3. காவிரி தென்பெண்ணை பாலாறு—தமிழ்
கண்டதோர் வையை பொருளைந்தி—யென
மேவிய யாறுபல வோடத்—திரு
மேனிசெழித்த தமிழ்நாடு.

(செந்தமிழ்)

“Is there anything higher in your Keates, Wordsworth, Tennyson, or in your Browning?”

4. முத்தமிழ் மாமுனிநீள் வரையே—நின்று
மொய்ப்புறக் காக்குந் தமிழ்நாடு—செல்வம்
எத்தனை யுண்டு புவிமீதே—அவை
யாவும் படைத்த தமிழ்நாடு.

(செந்தமிழ்)

5. நீலத் திரைக்கட லோரத்திலே—நின்று
நித்தந்தவஞ் செய்குமரி யெல்லை—வட
மாலவன் குன்றும் இவற்றிடையே—புகழ்
மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ்நாடு.

(செந்தமிழ்)

6. கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு—புகழ்க்
கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு—நல்ல
பல்விதமாயின சாத்திரத்தின் மணம்
பாரெங்கும் வீசந் தமிழ்நாடு.

(செந்தமிழ்)

7. வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே—தந்து
வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு—நெஞ்சை
அள்ளும் சிலப்பதிகாரமென்னோர் மணி
யாரம் படைத்த தமிழ்நாடு.

(செந்தமிழ்)

8. சிங்களம் புட்பகம் சாவக—மாதிய
தீவு பலவினுஞ் சென்றேறி—அங்கு
தங்கள் புலிக்கொடி மின்கொடியும் நின்று
சால்புறக் கண்டவர் தாய்நாடு.

(செந்தமிழ்)

9. விண்ணை யிடிக்கும் தலையிமயம்—எனும்
வெற்பை யடிக்கும் திறனுடையார்—சமர்
பண்ணிக் கலிங்கத் திருன்கொடுத்தார் தமிழ்ப்
பார்த்திவர் கன்ற தமிழ்நாடு.

(செந்தமிழ்)

10. சின மிசிரம் யவனாகம்—இன்னும்
தேசம் பலவும் புகழ்விசிக்—கலை
ஞானம் படைத்தெர்ழில் வாணிபமும் மிக
நன்று வளர்த்த தமிழ்நாடு.

(செந்தமிழ்)

விடுதலை !

விடுதலை !

விடுதலை !

1. பறையருக்குமிங்கு தியர் புலையருக்கும் விடுதலை
பரவரோடு குறவருக்கு மறவருக்கும் விடுதலை
திறமைகொண்டு தீமையற்ற தொழில்புரிந்து யாவரும் !
தேர்ந்தகல்வி, ஞானமெய்தி வாழ்வமிந்த நாட்டிலே.

(விடுதலை)

2. ஏழையென்றும் அடிமையென்றும் எவனுமில்லை ஜாதியில்
இழிவுகொண்டு மனிதரென்ப திந்தியானில் இல்லையே
வாழிகல்வி செல்வமெய்தி மனமகிழ்ந்து கூடியே
மனிதர்யாரு மொருநிகர் ஸமானமாக வாழ்வமே.

(விடுதலை)

3. மாதர்தம்மை யழிவுசெய்யு மடமையைக்கொளுத்துவோம்,
வையவாழ்வு தன்னிலெந்த வகையிலும் நமக்குளே,
தாதரென்ற நிலைமைமாறி யாண்களோடு பெண்களும்
சரிநிகர், ஸமானமாக வாழ்வமிந்த நாட்டிலே.

(விடுதலை)

“ Sir, you proscribe this book. I have great respect for Malayalam, as it consists of ancient Tamil. Your Padi-gnarū is nothing but ancient Tamil. It means the sun-setting direction. Take every word of Malayalam ; it is ancient Tamil. So I think the hon. Law Member who hails from Kerala will at least give his thoughts before proscribing these gems of Tamil literature. It touches my heart, because you will only put your hand not on the Tamils but on the Tamil literature, on the Tamil classics, the Tamil poetry and above all the divine songs of Bharathi. Bharathi is not an ordinary individual. You cannot proscribe Bharathi's songs. You may as well proscribe our dress, our manners, customs, but you cannot take away our culture. You see that the whole House is unanimous on this matter. Members on that side of the House, the members of the depressed classes, members of the Justice party, members of the Congress party, have all been unanimous in condemning this high-handed action of Government. I only say that the action of the Burma Government reminds me of the story of (Gangadhara Mandayo) “ கங்காதரா மாண்டாயோ ” The Burma Government said “ கங்காதரா மாண்டாயோ ” the hon. Law Member said “ கங்காதரா மாண்டாயோ ” What is the effect of கங்காதரா மாண்டாயோ Gangadhara was the name of a donkey of a washerman who was in a palace. Everybody thought that Gangadhara was a very great man. The Burma Government who do not know anything of Tamil and cannot understand the meaning of Tamil songs proscribed Bharathi's songs. Why not the learned Government and the hon. Member ask them, “ why should you think that it is seditious ; it has not been seditious for the last 35 years ’? It is not sedition ; it is pure milk and honey and this you call poison. It is something like ‘ Gangadhara Mandayo ’. The question of ‘ Gangadhara ’ should not be applied here. You will be doing a great service to the country specially to the Tamil Nadu. I would therefore appeal to the Government to withdraw this poisonous order and save the reputation of Tamilnad and Tamil culture.”

* Mr. T. M. NARAYANASWAMI PILLAI.—“ Sir, when I listened to the speech of the hon. the Law Member, I thought really that he made no point in defence of the action taken by the Government. He plainly confessed that no responsibility could be fathered upon him. He said that it was done by somebody in the office.”

The hon. Diwan Bahadur M. KRISHNAN NAYAR.—“ I take full responsibility for the action of the office, Sir. ” (Cries of ‘ Oh, Oh. ’)

Mr. T. M. NARAYANASWAMI PILLAI.—“ Yes. He takes the responsibility by saying that it was done by somebody in the office in the ordinary discharge of routine duties. (Hear, hear.) It appeared to me as though he certainly accepted the version given against the action of the Government, at any rate he did not delay it. The burden of the various speeches shows that Bharathi was a great national poet. He came up with a new message of hope, a new inspiration. He is the author of the Tamil Renaissance. Now this action of the Government is a great insult to the Tamil literature. (Hear, hear.) It acts as a fatal blow to the growth of Tamil literature. (Hear, hear.) And therefore people who are interested in Tamil land and Tamil literature said that this order of the Government ought to be withdrawn. Of course, if the Government have come forward with the plea that these are false, untrue and wrong, we could very well have understood them. If really the seizure was effected without instructions from either the Law Member or the Home Member, now when we have brought the matter to their notice, it is up to them to see that the order is withdrawn. Of course the suggestion is made that the matter is pending in the High Court. But I say that the decision of the High Court is invited only when there is a dispute. Only then it is a matter which ought to go to the High Court. If the order is withdrawn, there is no need to go to the High Court at all. (Hear, hear.) I am not aware of any obligation under law which prohibits this Government from passing any order when they feel that a particular order is wrong and unjust. If the Madras Government feel that any subordinate of theirs even without instructions from the superiors has carried out an order, it may be, no doubt, in discharge of his duties, and if the Government feel that that action is wrong, where is the objection to withdraw it? (Hear, hear.) Where is the obligation to submit it to the decision of the High Court? All discussion has proceeded on the supposition that the Government have no views regarding the seditious nature or otherwise of these songs. If they are really inclined to agree with us that Bharathi is really a national poet who brought us a new message and inspiration, let them say that those songs ought not to be prohibited. These songs were rightly introduced by the other half of the Government into schools. So, I say there is no need to test the seditious nature of these songs in the High Court. I have no need to take up the time of the House any more. This is a matter on which we, Tamilians, feel keenly and we request the hon. the Law Member to see that our request is satisfied by withdrawing the order.”

Mr. K. V. KRISHNASWAMY NAYAKAR then spoke in Tamil :—

* “ அக்கிராசனாதிபதி அவர்களே! நான்கு வேதங்களுக்குச் சமானமாய் எங்களால் போற்றப்படும் எங்கள் சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் அருமையான பாடல்களை பறிமுதல் செய்த அரசாங்கத்தாரின் அக்கிரமச் செய்கையை எந்த தமிழன், எந்த இந்தியன் கண்டிக்காமலிருக்க முடியும்! தேசபக்தி ததும்பும் அப்பாடல்களைக் கேட்டிராத தமிழருண்டோ! சென்ற பதினைந்து ஆண்டுகளாய் தமிழ் நாட்டிலுள்ள கிராமங்களிலெல்லாம் பாரதியாரின் தேசிய பாட்டுகள் பாடப்பட்டு வருகின்றன. தாலுகா பேர்டு, முனிசிபல் பள்ளிக்கூடங்களிலும் மாணவர்களுக்கு இப்பாடல்கள் கற்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வளவு காலம், இப்பாடல்களில் கெடுதல் ஒன்றும் காணாமல் இருந்த நம் அரசாங்கத்தார், திடீரென்று, பர்மா கவர்ன்மென்டார் இந்த பாடல்களுக்கு ஆட்சேபிக்கிறார்களென்ற காரணத்தால் மாத்திரம், பாடல்களை பறிமுதல் செய்ய உத்திரவிட்டது மிகவும் விந்தையாயிருக்கிறது. நமது சென்னை கவர்ன்மென்டாருக்கு சுய புத்தியும் சுய மரியாதையுமில்லையாவென்று நான் கேட்கிறேன். சட்டப்படி பர்மா கவர்ன்மென்டாருடைய உத்திரவு சென்னை கவர்ன்மென்டாரைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை. அப்படியிருக்க, சென்னையிலுள்ள மாஜிஸ்திரேட்டும், போலீஸும் பாரதியாரின் பாடல்களைப் பறிமுதல் செய்வதும். நம் தமிழ் மந்திரிகளும். நமது இந்திய சட்ட மெம்பரும். போலீஸ் மெம்பரும். அதைப் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதும், இந்த சபையில், சட்ட மெம்பர் தானும் போலீஸ் மெம்பரும் ஒன்றும் செய்யவில்லையென்று முதலில் சொல்லுவதும், பிறகு தன் உத்தியோகஸ்தர்கள் செய்த செய்கைகளுக்கு தான் ஜவாப்தாரிதானென்று சொல்லுவதும், இந்த அரசாங்கத்தின் ஊழல்களைக் காட்டுகிறது. கனம் போலீஸ் மெம்பரும், கனம் சட்ட மெம்பரும் சென்னை போலீஸ் கமிஷனருடைய அடிமைகளாவென்று நான் கேட்கிறேன். இந்த முக்கியமான விஷயத்தில், கனம் சட்ட மெம்பர், இந்தியன் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் இவர், பேசியமாதிரி இவ்விடத்திலுள்ள இந்திய அங்கத்தினர்களுக்கே அவமானத்தைத் தரக்கூடியதாயிருக்கிறது.”

“அக்கிராசனாதிபதி அவர்களே! கவர்ன்மென்டாரின் செய்கை தமிழர்களையும் அவர்களின் பாஷையையும் பற்றியது. பிராமணரல்லாதவர் சட்ட மெம்பராய் நியமிக்கப் பட்டால் எண்ணிறந்த நன்மைகள் தமிழர்களுக்கு விளையுமென்று சிலரால் சொல்லப் பட்டது. அவ்வித நன்மைகளில் இது ஒன்றாவென்று நான் கனம் சட்ட மெம்பரைக் கேட்கிறேன். நம் சுதந்திரத்தைப்பற்றியும், ஒற்றுமையைப்பற்றியும், தேச பக்தியைப் பற்றியும் பாடுவதில் சட்ட மெம்பருக்கு ஆட்சேபணையிருந்தால், அவர் வெளிப்படையாகச் சொல்லட்டும். பாரதியாரின் சிறந்த பாட்டுகளில் ஒன்றை நான் தங்கள் அனுமதியுடன் பாடுகிறேன். இதில் அரசாங்கத்தாருக்கு எவ்வித ஆட்சேபணையிருக்கக்கூடும் என்று இந்த சபையோரே சொல்லட்டும்.

“வீரசுதந்திரம் வேண்டி நின்றார் பின்னர்
வேறொன்று கொள்வாரோ?—என்றும்
ஆரமு துண்ணுதற் காசை கொண்டார் கள்ளில்
அறிவைச் செலுத்து வாரோ?

(வீர).

புகழுநல் ஹமுமே யன்றியெல்லாம் வெறும்
பொய்யென்று கண்டாரேல்—அவர்
இகழுறு மீனந்தொண் டியற்றியும் வாழ்வதற்
கிச்சையுற் றிருப்பா ரோ?

(வீர).

பிறந்தவர் யாவரு மிறப்ப துறுதியெனும்
பெற்றியை யறிந்தாரேல்—மானம்
துறந்தற மறந்தும்பின் னுயிர்கொண்டு வாழ்வது
சுகமென்று மதிப்பாரோ?

(வீர).

மானுட ஜன்மம் பெறுவதற் கரிதெனும்
வாய்மையை யுணர்ந்தாரேல்—அவர்
ஊனுடல் தீயினு முண்மை நிலைதவற
உடன்படு மாறுளதோ?

(வீர).

விண்ணி விரவிதனை விற்றுவிட் டெவரும் போய்
மின்மினி கொள்வாரோ?—
கண்ணிலு மினிய சுதந்திரம் போனபின்
கைகட்டிப் பிழைப்பாரோ?

(வீர)

மண்ணிலின் பங்களை விரும்பிச் சுதந்திரத்தில்
மாண்பினை யிழப்பாரோ?
கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினாற்
கைகொட்டிச் சிரியாரோ?

(வீர).

வந்தேமாதா மென்று வணங்கிய பின்
மாயத்தை வணங்கு வரோ?
வந்தே மாதா மொன்றே தாரக
மென்பதை மறுப்பாரோ?”

(வீர).

“அக்கிராசனாதிபதியவர்களே! இவ்வித சுதந்தரப் பாட்டைப் பாடுவதில் நம் அரசாங்கத்தாருக்கு ஆட்சேபணையுண்டானால் அவர்களின் மனப்பான்மை வெட்ட வெளிச்சமாய் நமக்குத் தெரிந்துவிட்டது. ஆனால் இந்த சபையிலிருந்து நான் அரசாங்கத்தாருக்கு ஒன்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் நம் கவிசிரேஷ்டரான சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் பாடல்களைப் பறிமுதல் செய்யலாம்; அந்தப் பாட்டுகளைப் பாடுகிறவர்களையெல்லாம் கைது செய்யலாம். ஆனால் தமிழர்களின் தேசிய உணர்ச்சியையும், அவர்களுடைய சுதந்திர தாகத்தையும் எந்த அரசாங்கத்தாரும் அடக்க முடியாது. இந்த விஷயத்தில் இச்சபையிலுள்ள சர்வ கட்சியினரும் ஒருமைப்பாட்டு பேசுவதே அதற்கு அறிகுறியாகும். அரசாங்கத்தார் என்ன செய்தபோதிலும், தமிழரும், மற்ற இந்தியரும் சுதந்திரப்போரில் மனந்தளராமல் முன்னணியில் நின்று பாரதியாரைப் பின்பற்றி யுத்தம் செய்யவேண்டுமென்று நான் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்த வார்த்தைகளுடன், எனது நண்பர் ஸ்ரீமான் சத்யமூர்த்தி பிரேரேபித்த தீர்மானத்தை நான் முழு மனதுடன் ஆதரிக்கிறேன். வந்தேமாதாம்!”

Mr. C. V. VENKATARAMANA AYYANGAR.—“I move that the question be now put.”

The motion was put and carried.

The hon. the PRESIDENT.—“The question is that the business of the House be now adjourned.”

“The motion was declared lost.”

A poll was demanded which was taken with the following result.

Ayes.

1. Dr. (Mrs.) S. Muthulakshmi Reddi.
2. Diwan Bahadur P. Kesava Pillai.
3. Mr. H. B. Ari Gowder.
4. " A. B. Chetty.
5. " J. Kuppusami.
6. Rao Bahadur O. M. Narayanan Nambudripad.
7. Mr. T. M. Narayanaswami Pillai.
8. " N. Siva Raj.
9. " V. I. Muniswami Pillai.
10. " W. P. A. Soundara Pandia Nadar.
11. " Daniel Thomas.
12. " S. V. Vanavudaya Gounder.
13. " Syed Ibrahim Sahib Bahadur.
14. Rai Sahib M. Hampayya.
15. The Zamindar of Singampatti.
16. Rajkumar S. N. Dorai Raja.
17. Mr. K. Ramachandra Padayachi.
18. Khan Bahadur P. Kalif-ul-lah Sahib Bahadur.
19. Mr. Cami Venkatachalam Chetti.
20. " S. Satyamurti.
21. " C. V. Venkataramana Ayyangar.
22. " T. Adinarayana Chettiyar.
23. " P. Anjaneyulu.
24. " P. C. Venkatapathi Raju.
25. " J. A. Saldanha.
26. " Abdul Hamid Khan.
27. " C. S. Govindaraja Mudaliyar.
28. " G. Rarisarvattama Rao.
29. " C. N. Muthuranga Mudaliyar.
30. " K. V. R. Swami.
31. K. P. V. S. Muhammad Meera Ravuttar Bahadur.
32. " D. Narayana Raju.
33. Dr. B. S. Mallayya.
34. K. Uppi Sahib Bahadur.
35. Mr. K. R. Karant.
36. " C. Obi Reddi.
37. " A. Parasurama Rao Pantulu.
38. " C. Ramasomayajulu.
39. " Basheer Ahamed Sayeed.

40. Mr. P. Kaktavatsulu Nayudu.
41. " Sriman Biswanath Das Mahasayo.
42. Mr. A. Nateswara Rao.
43. " R. Srinivasa Ayyangar.
44. " K. Kotu Reddi.
45. " V. Kamesra Rao Nayudu.
46. " L. K. Iulasiram.
47. " C. Marudavanam Pillai.
48. " K. V. Krishnaswami Nayakar.
49. " C. Venkatarangam Nayudu.
50. " B. Venkataratnam.
51. " K. S. Sivasubramanya Ayyar.
52. " A. Ranganadha Mudaliyar.
53. Diwan Bahadur R. N. Arogyaswami Mudaliyar.
54. " Mr. Ramanath Goenka.
55. " R. Nagan Gowda.
56. " The Zamindar of Gollapalli.
57. " C. R. Parthasarathi Ayyangar.
58. " T. C. Srinivasa Ayyangar.
59. " P. Siva Rao.
60. Chavadi K. Subramanya Pillai.
61. Mr. C. Gopala Menon.
62. " B. Ramachandra Reddi.
63. Rao Bahadur C. S. Ratnasabapathi Mydaliyar.
64. The Raja of Panagal.
65. Sir A. P. Patro.
66. Mr. P. T. Rajan.
67. " T. K. Chidambaranatha Mudaliyar.
68. Khan Bahadur S. K. Abdul Razack Sahib Bahadur.
69. Mohammad Khadir Mohideen Sahib Bahadur.
70. Diwan Bahadur S. Kumaraswami Rediyar.
71. Rao Bahadur B. Muniswami Nayudu.
72. Diwan Bahadur A. M. M. Murugappa Chettiar.
73. The Zamindar of Mirzapuram.
74. Mr. A. V. Bahnoji Rao.
75. " K. P. Raman Menon.
76. " K. R. Venkatarama Ayyar.

Noes.

1. The hon. Sir Norman Marjoribanks.
2. " Khan Bahadur Sir Muhammad Usman Sahib Bahadur.
3. " Mr. T. E. Moir.
4. " Diwan Bahadur M. Krishnan Nayar.
5. " Rao Bahadur C. V. Anantakrishna Ayyar.

6. Mr. H. A. Watson.
7. " C. A. Souter.
8. " S. Slater.
9. " A. McG. C. Tampoe.
10. " C. W. E. Cotton.
11. " R. Foulkes.
12. Rao Sahib R. Srinivasan.

Neutral.

1. The hon. Mr. S. Muthiah Mudaliyar.
2. " Dr. P. Subbarayan.
3. The Maharaja of Jeypore.
4. Mr. V. Ch. John.
5. " M. A. Manikkavelu Nayakar.
6. Syed Tajudin Sahib Nayakar.
7. Mr. J. Bheemayya.
8. " J. A. Davis.

9. Mr. Muppil Nayar of Kavalappara alias Kumaran Raman.
10. Subedar Major S. A. Nanjappa Bahadur.
11. Mr. K. Krishnan.
12. " M. V. Gangadhara Siva.
13. " S. Subramanya Moopanar.
14. " S. Arupudaswami Udayar.
15. " G. R. Premayya.

Ayes 76. Noes 12. Neutral 15.

The motion was carried.

The result of the division was received with loud and prolonged cries of 'Vande Matram' from the Opposition benches.

The House then adjourned to meet again at 11 a.m. the next day.

R. V. KRISHNA AYYAR,
Secretary to the Legislative Council.

தமிழ்ப் பகுதி

சேலம்—ஒரு பார்வை.

சேலம் மாவட்டத்தைப்பற்றிய தகவல்கள்.

திரு. தி. வெங்கிடாசலம்,

உதவி ஆணையர் (பொறுப்பு), மாவட்ட

ஆவணக் காப்பகம், சேலம்.

அமைப்பு.—கி.பி. 1860 முதல் சேலத்தை தலைநகராகக் கொண்டது சேலம் மாவட்டம். “சேலம்” என்றால் குன்றுகள் என்று பொருள். நாற்புறமும் குன்றுகளால் சூழப்பட்டிருப்பதால் குன்று சூழ் நகர் எனவும் படும். எனவே, சேலம் என்பது சிறப்புக் காரணப் பெயராகும். இவ்வூர் திருமணி முத்தாற்றங்கரையில் அமைந்துள்ளது. காவேரி இம்மாவட்டத் திற்கும் திருச்சி, பெரியார் மாவட்டத்திற்கும் எல்லையாகப் பாய்ந்து ஓடுகிறது. இம்மாவட்டத்தில் மேட்டூர் அணை உள்ளது. ஏற்காடு சேலத்தின் மலைத்தலம்.

சிறப்பு.—சேலம் என்றாலே அனைவரின் நினைவிற்கும் வருவது மாங்கனியாகும். சுவைமிகுந்த மாங்கனிகள் இம்மாவட்டத்தில் உற்பத்தி யாகின்றன. நூல் மற்றும் பட்டு கைத்தறி துணிகள், இரும்பு பாக்கைட், ஜவ்வரிசி மற்ற முக்கிய உற்பத்திகளாகும். வில்லேந்தி வீரம் விளைவித்த திரு. வல்வில் ஓரி வாழ்ந்த பகுதி கொல்லி மலையாகும். தமிழகத்தின் முதலாவது அரசவைக் கவிஞர் திரு. ராமலிங்கம் பிள்ளை நாமக்கல்லைச் சேர்ந்தவர். சிறந்த ஓவியர். இவர் தீட்டிய பெரிய அளவு அண்ணல் காந்தியின் கைத்தறி வண்ண ஓவியம் சேலம் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. சிக்கனந்தூரிலிருந்து கரிச்சிபாளையம் செல்லும் வழியில் காந்தி ஆசிரமம் உள்ளது. இவ்வாசிரமம் காந்தியடிகளின் கொள்கைகளைப் பரப்ப ஏற்பட்டதாகும். தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்பு மையம் ஏற்காட்டில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இயற்கை வளம்.—இம்மாவட்டத்தில் சராசரி 860 மி.மீ. மழை பெய்கிறது. 10,96,952 ஏக்கர் நிலம் சாகுபடி செய்யப்படுகிறது. அதில் 3,79,769 ஏக்கர் நீர்பாயும் பரப்பாகும். காவிரிக்கரை ஊர்கள் ஜேடர்பாளையம் முதல் மோகனூர் வரை வளம் மிக்க பூமிகள், இங்கு விளையும் வெற்றிலை தரம் மிக்கவை. 10 நாட்கள் வரை கெடாமலிருக்கும். பம்பாய்க்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றது. ஆத்தூர் பகுதி வெற்றிலை சுமார் 3 நாட்கள் கெடாமலிருக்கும். இவைகள் சென்னைக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. ஆத்தூர் கிச்சடி அரிசிக்கு பெயர் பெற்றதாகும். பனமரத்துப்பட்டியில் மல்லிகை மற்றும் ரோஜா உற்பத்தி அதிகம். இவ்வூர் பூக்கள் வெளி மாநிலங்களுக்கு ஏற்றுமதியாகின்றன. நாள் ஒன்றுக்கு 5,37,000 லிட்டர் பால் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. ராசிபுரம் நெய் பெயர் பெற்றது. சந்தன மரம் நல்ல வருவாயைக் கொடுக்கிறது. சேலம்-நாமக்கல் சாலையில் பொய்மான் காடு உள்ளது.

தொழில் வளம்.—சேலம் இரும்பாலையில் எவர் சில்வர் தகடுகள் தயாரிக்கிறார்கள். தளவாய்பட்டியில் பால் பவுடர் தயாரிக்கும் தொழிற் சாலைகள் உள்ளன. கைத்தறி (பட்டு நூல்) தயாரிக்க 170 கூட்டுறவு சங்கங்கள் உள்ளன. ஜவ்வரிசி தயாரிக்க 500 சிறு நிறுவனங்கள் உள்ளன. நாமக்கல்லில் லாரி கூடு கட்டும் தொழில் அதிகம் உள்ளன. கோழிப்பண்ணை எண்ணிக்கையிலும் விளைச்சலிலும் இவ்வூர் இந்தியாவிலேயே முதலிடம் வகிக்கிறது. திருச்செங்கோட்டில் குழாய் கிணறுகள் அமைக்கும் ரிக்குகள் அதிகம் உள்ளன. பள்ளிபாளையத்தில் சேசாயி காகித ஆலை தமிழக உற்பத்தியில் 70 சதவிகிதம் காகிதத்தை தயாரிக்கிறது. குமாரபாளையம் ஜமக்காள உற்பத்திக்கு பெயர் பெற்றது. மோகனூரில் சர்க்கரை ஆலை உள்ளது. சங்ககிரியில் சிமெண்ட் ஆலை உள்ளது. மேட்டூரில் அனல் மற்றும்

புனல் மின் திட்டங்கள் உள்ளன. அலுமினியம் முலாம் பூசும் தொழில் மற்றும் ரசாயணம் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலைகள் உள்ளன. இங்கு கிடைக்கும் கருங்கற்கள் ஜப்பான் நாட்டிற்கு அதிக அளவில் ஏற்றுமதி யாகின்றன. இங்கு கிடைக்கும் மீன்கள் வங்காளத்துக்கு ஏற்றுமதி யாகின்றன. கைத்தறி துணிகள் சேலம், பள்ளிப்பாளையம், குமாரசாலை, எடப்பாடி, திருச்செங்கோடு, ராசிபுரம் பகுதிகளில் அதிக அளவில் தயாரிக்கப்படுகின்றன.

அருட் பணி.—கொல்லிமலையில் அரப்பளீஸ்வரர் ஆலயம், நாமக்கல்லில் ஸ்ரீநரசிம்ம சுவாமி, நாமகிரியம்மன் குகைக் கோயில்கள் உள்ளன. இங்குள்ள ஆஞ்சநேயர் தமிழ்நாட்டின் உயரமான ஆஞ்சநேயராகும். மோகனூரில் அக்ஷதீபேஸ்வரர் ஆலயம், திருச்செங்கோட்டில் அர்த்தநாரீஸ்வரர் மற்றும் கைலாசநாதர் ஆலயங்களும் உள்ளன. இங்கு ஆண்டுதோறும் கண்ணகி விழா சிறப்பாக நடைபெறும். தாரமங்கலத்தில் புகழ்பெற்ற கைலாசநாதர் ஆலயம் உள்ளது. இவ்வாலயத்திலுள்ள கற்சங்கிலி, கற்கிளிகள், யாளி வாயில், உருளும் கற்பந்து ஆகிய சிற்பங்கள் உயர்தரமானவை. புதுப்பட்டி மாரியம்மன், சேலம் மாரியம்மன், சுகவனேஸ்வரர் மற்றும் கந்தாஸ்ரமம் சிறந்த தலங்களாகும்.

சிறப்பு விருது.—1984-ம் ஆண்டில் சேலம் இரும்பாலை தேசிய தொழிற்சாலைப் பாதுகாப்புப் பரிசினைப் பெற்றுள்ளது. அதே ஆண்டில் சேலம் மாவட்ட கூட்டுறவு பால் உற்பத்தியாளர் ஒன்றியம் தமிழ்நாட்டில் மிகச் சிறந்த பால் உற்பத்தியாளர் அமைப்பு என்னும் விருது பெற்றுள்ளது. அகில இந்திய சுற்றுலா தொழில் பொருட்காட்சியில் சேலம் அரங்கம் 1985-ம் ஆண்டு இரண்டாம் முறையாக தொடர்ந்து முதல் பரிசு பெற்றுள்ளது.

தமிழும் ஒழுக்காரும்.

குடந்தை சா. வேங்கடராமன்.

செல்வன் குகநாதனின் திருமண விழா. நிகழ்ச்சிகள் களைகட்டி அனைவரும் மகிழ்ச்சியாகக் கலந்து உரையாடிக்கொண்டும், திருமணக் காரியங்களில் தீவிரமாக ஈடுபட்டும் காணப்பட்டனர். முன்னிரண்டு வரிசைகளில் மூத்தவயதினர் பலர் அமர்ந்து திருமணச் சடங்குகளை உன்னிப்பாகக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தனர். நடுவயதினர் பலதரப் பட்டோரும் அறிமுகங்களைப் புதுப்பித்துக்கொண்டும், அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டும் அளவளாவிக்கொண்டு, ஆங்காங்கே அமர்வதும், எழுந்து செல்வதுமாக இருந்தனர். பெண்டிரும் தங்களுள் பல குழுக்களாக மகிழ்வோடு உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர். மணப்பெண் வள்ளியைச் சேர்ந்தவர்கள் பலரும், குகநாதனின் மாமன், மாமியும் முக்கியமாக யாவரையும் கவனித்து உபசரிப்பதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். அவ்வமயம் நானும் ஆசிரியரும் அங்கே சென்றடைந்தோம்.

மணமக்களின் பெற்றோரும், மறை ஒதுவோரும், சில நெருங்கிய உறவினரும், திருமண மேடையில் அமர்ந்து சடங்குகளில் பங்கேற்றுக் கொண்டிருந்தனர். புத்தாடைகள் புனைந்து, பலவண்ணத்துப் பட்டுப் பூச்சிகளைப்போல குழந்தைகள் மகிழ்ச்சியோடு ஆரவாரமாக ஓடி விளையாடிக்கொண்டும், தங்களைச் சேர்ந்த பெரியவர்களிடம் அவ்வப்போது சென்று ஏதேதோ கேட்டுக்கொண்டும் துறுதுறுப்பாக விளங்கினர். இடையே ஊழியர்களின் நடமாட்டம் வேறு. ஆக திருமணமண்டபம் மனிதர்களின் மகிழ்ச்சிக்கும், கூட்டுணர்ச்சிக்கும் ஒரு விளக்கமாகத் திகழ்ந்துகொண்டிருந்தது.

குகநாதன் எங்கள் நண்பன். ஆசிரியரின் மனதில் நீங்காத இடம் பிடித்தவன். இளமையோடு கூடியவன் ஆனாலும், எங்களையெல்லாம் வழிநடத்திச் செல்லும் திறம் படைத்த வல்லுனன். சிறந்த கொள்கை யாளன். தமிழ்ப்பற்று மிக்கவன். ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகியவற்றையும் பயின்றவன். சாதிபேதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு நிற்பவன். நடப்பது காதல் திருமணம். மணப்பெண் வேற்று சாதியைச் சேர்ந்தவள். எனினும் குகநாதனின் தீவிர காதலுக்கு பாத்திரமானவள். பிறகென்ன வேண்டும்?

அண்ணன் கணபதியும் குகநாதனின் தாய்மாமன் திருவேங்கடமும் எங்களை வரவேற்றனர். திருவேங்கடம் ஒரு பெரிய செல்வந்தர். உலகம் முழுதும் அவருக்குத் தொடர்புண்டு. அன்புருவானவர். அவர் மனைவியாரையோ மகாலட்சுமி என்றே கூறலாம். ஆசிரியரும் நானும், இவர்களின் வரவேற்பை ஏற்றுக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தோம். மணமேடையில் அமர்ந்திருந்த குகநாதனின் தந்தை சிதம்பரநாதனும், சிவகாமி அம்மாளும், எங்களைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்து, கண்களாலேயே மகிழ்ச்சி காட்டி வரவேற்றனர். மணப்பெண் வள்ளியின் பாதத்தைத் தொட்டவண்ணம், குகநாதன் ஏதோ மறைமந்திரம் புகன்று கொண்டிருந்தான். இடையே தலைநிமிர்ந்து எங்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில், முகத்தில் மகிழ்ச்சி நிரம்ப, பார்வையாலேயே முன் வரிசையிலே அமரப்பணித்தான். அவன் கண்ணோட்டத்தின் குறிப்பறிந்த பலரும் உடனே எங்களுக்கு இடம் தந்து பலவிதமாக உபசரிக்கத் தொடங்கி விட்டனர். எனது வாய் மெதுவாக,

திணியான மனோசிலை மீதுனதாள்

அணியார் அரவிந்தம் அரும்புமதோ?

பணியா எனவள்ளி பதம்பணியும்

தணியா அதிமோக தயாபரனே

என்று முணுமுணுத்தது.

ஆசிரியரும், அவரைத்தொடர்ந்து நானும், முன்வரிசையிலே அமர்ந்திருந்த பெரியவர் ஒருவர்—ஆசிரியருக்கு முன்னரே பரிச்சயமானவர் அருகே சென்று வணக்கம் தெரிவித்தோம். அவர் தமது இருபக்கங்களிலும் எங்களை அமரச் செய்தார். பொதுவான ஒரு அறிவு விருந்து தொடர்ந்தது. இடையிடையே எங்களைத் தெரிந்தவர்கள் சிலர் ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசிச் சென்றனர்.

சிறிது நேரம் சென்றபின் ஆசிரியரின் நண்பர் ஒருவரின் மகன் கோவிந்தராசு அவர் கண்ணிற்பட்டான். கோவிந்தராசு கல்லூரி மாணவன். எங்களை முன்னரே தெரிந்திருந்தும், சற்று தயக்கத்தோடு அவன் ஒதுங்கி நிற்பதைக் கண்ட ஆசிரியர், அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்து அருகில் அழைத்தார். படிப்பைப் பற்றியும், அவனது திட்டங்கள் பற்றியும் ஆர்வமொடு கேட்டறிந்தார். இயல்பான கூச்சம் அகன்ற நிலையில் அவன் மகிழ்ச்சியொடு தனது கருத்துக்களைக் கூறினான். சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு, கல்லூரிப் படிப்பில் நல்ல கவனம் செலுத்தும்படியும், அது நிறைவுற்றபின் தன்னைச் சந்திக்கும்படியும் ஆசிரியர் அவனுக்குச் சொல்லி அனுப்பினார்.

அச்சமயம், பத்திரிகையுலகில் சிறப்பாகத் தொண்டாற்றிவரும், வெற்றிவேலன் அவர்கள் வந்துகொண்டிருப்பதை நாங்கள் கண்டோம். உயர்திரு வெற்றிவேலன் அவர்கள் தமிழுக்கும், உண்மைக்கும், தன்னலமற்ற தொண்டிற்கும் தன்னையே அர்ப்பணித்துப் பொதுவாழ்வில் ஒரு சிறந்த முன்னுதாரணமாக விளங்குபவர். ஆசிரியர் அவர் அருகிற்சென்று வணங்கினார். நானும் வணக்கம் தெரிவித்தேன். வெற்றிவேலன் அவர்களுக்கு அரசு சமீபத்தில் 'தாமரைச் செல்வன்' என்ற பட்டம் அளித்து கௌரவித்ததை ஆசிரியர் குறிப்பிட்டு தமது பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துக்கொண்டார். எங்கள் ஆவண அமுதத்தைப்பற்றி வெற்றிவேலன் அவர்கள் குறிப்பிட்டு, அதில் சமீபத்தில் வெளியான ஒரு கட்டுரையைப் புகழ்ந்தார். 'இவரே அக்கட்டுரையை எழுதியவர்' என்று கூறி ஆசிரியர் என்னை முன்னே நிறுத்தியபோது என் மகிழ்ச்சி எல்லையில்லாமல் பெருகியது.

திடீரென்று திருமண மண்டபத்தில் ஒரு சலசலப்பும், சத்தமும் எழுந்தது. ஆசிரியரின் குறிப்புணர்ந்து, நான் எழுந்து சென்று என்ன வென்று கண்டறிய முற்பட்டேன். குகநாதனின் தங்கை கணவன் சபாரத்தினம் மிகுந்த கோபத்தோடு இரைந்து கொண்டிருந்தான். "என்ன அநியாயம் ஐயா, இது. நான் மணமகன் வீட்டு மாப்பிள்ளை. நானும் ஒன்றும் அந்தஸ்தில் குறைந்தவன் இல்லை. பெரிய பதவியில்தான் இருக்கிறேன். என்னை அலட்சியப் படுத்தினால் நான் மட்டும் பொறுமையாக இருக்கவேண்டுமா?" என்று சத்தம் எழுப்பினான்.

அதற்குள் திருவேங்கடம் என்கிருந்தோ ஓடிவந்துவிட்டார். மாப்பிள்ளை கோபத்தோடு இருப்பதையும், பெண் வீட்டார் முகங்களில் கவலையொடு தர்மசங்கடப்படுவதையும் கண்டார். குகநாதன் சகோதரி சுகந்தி தன் கணவன் கோபத்தைக் கண்டு கலங்கியவளாய்க் கண்களைப் புடவைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டு நின்றாள். சட்டென்று பலரின் கவனமும் தங்களிடம் திரும்பியதால் அவமான உணர்வைக் கட்டுப்படுத்த இயலாமல் அவளிடம் அழகை மேலிடத் தொடங்கியது. மொத்தத்தில் சபாரத்தினத்தின் கோபத்தால், திருமண வீட்டுச் சூழலே மாறத் தொடங்கி விட்டது.

"என்ன மாப்பிள்ளை, ஏனிந்த கோபம்? காப்பி சாப்பிட்டீர்களா? எய், விசுவம், மாப்பிள்ளைக்கு காப்பி கொடுத்தாயாப்பா?" என்று திருவேங்கடம் நிலைமையைச் சீர்திருத்தும் முயற்சியில் இறங்கினார். "கிடக்கிறது மாமா, பெரிய காப்பி, நான் சாப்பிட்டாத காப்பியா

எல்லாம் தந்தார்கள். சாப்பிட்டாகி விட்டது. காப்பி தந்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடுமா? நீங்கள் என்னை வரவேற்று இங்கு அழைத்து வந்து அமர்த்திச் சென்றீர்கள். பிறகு காப்பி தந்தார்கள். அத்துடன் சரி, நானும் அரைமணி நேரமாக இங்கு இருக்கிறேன். என்னிடம் யாரும் வந்து பேசவில்லை. என்னை அழைத்து மேடையில் உட்காரச் சொல்லக்கூடாதா? மாப்பிள்ளையை கௌரவிக்க வேண்டாமா? என்னை கௌரவிக்கத் தவறிய இடத்தில் எனக்கென்ன வேலை? சுகந்தி, கிளம்பு உடனே நாம் போகலாம்” என்று பொரிந்து தள்ளினான், சபாரத்தினம்.

திருவேங்கடத்திற்கோ இந்த கூச்சல் விவகாரமெல்லாம் சற்றுக்கூட பிடிக்காது. சபாரத்தினம் அநாவசியமாக ரகளை செய்வதாகத்தான் அவருக்கே தோன்றியது. தானே நேரிடையாக அவனை வரவேற்று உபசரித்திருக்கும்போது சபாரத்தினம் கௌரவிக்கவில்லை என்று கூறுவதன் பொருள் அவருக்கு உண்மையிலேயே விளங்கவில்லை. ஆனால் தங்கையின் மருமகப்பிள்ளையாயிற்றே என்ற நினைப்பு வேறு அவரை தருமசங்கட நிலைக்கு உள்ளாக்கியது.

சபாரத்தினத்தை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனது கல்லூரி நண்பன் அவன். கல்லூரிப்படிப்பில் எனக்கு இரண்டாண்டுகள் இளையவன். நன்கு படிப்பான், உழைப்பானி. ஆனால் மற்றவர்களோடு பழகுவதில் மிகவும் தயங்குவான். அவனைப் புரிந்துகொண்டு பழகுவது மிகவும் கடினம். எனவே பெரும்பாலோரும் அவனோடு பழகுவதைத் தவிர்த்திடுவார்கள். இது அவனை மேலும் மேலும் பாதித்து சரியான தொட்டாற்சிணுங்கியாக மாற்றிவிட்டது. தனக்குரிய முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுவதில்லை என்ற குறை அவனது மனதில் அவ்வப்போது விசுவரூபம் எடுத்து, அவனைப் பெரிய சண்டைக்காரனாகவே செய்து வந்தது.

திருவேங்கடத்தின் பார்வை என்மீது விழுந்தது. “இதற்கு ஏதாவது செய்யேன்” என்று அவர் விழிகள் கோரிக்கை எழுப்பின.

அப்பொழுதுதான் துழைபவன்போல, “ஏய் சபாரத்தினம், எப்படியடா இருக்கிறாய்” என கேட்டுக்கொண்டே அருகிற் சென்றேன். உரிமையோடு வெளிவந்த நட்புக்குரல் அவனது கோபத்தைச் சற்று முனைமழுங்கச் செய்தது. இருப்பினும் சண்டையை பாதியில் கைவிட மனமில்லை அவனுக்கு.

மறுபடியும், “அட என்னப்பா இது, மிகவும் கோபமாக இருக்கிறாய் போலிருக்கிறதே” என்று தொடர்ந்தேன்.

‘ஒன்றுமில்லையப்பா, நீ போய் வேலையை கவனி. நான் போகிறேன்’ என்று சொல்லி சற்று குழப்பத்தோடு திரும்ப முற்பட்டான் சபாரத்தினம்.

அவனது கோபத்தையோ, குழப்பத்தையோ கவனிக்காதவன் போல, ‘ஆமாம், இது உன் மைத்துனன் திருமணமல்லவா, உன்னைக் கண்ணிலே காணவேயில்லையே. சுகந்தன் என்னுடன் பணிபுரிபவன், தெரியுமல்லவா’ என்று கூறியவாறு அவனது தோளில் கைபோட்டுக்கொண்டு, ‘வா, அங்கு அமர்ந்து பேசலாம்’ என்று வேறுபக்கமாக அவனை அழைத்துச்சென்றேன். நிலைமை சற்று அமைதி அடைந்ததை உணர்ந்து, அவனைவரும் தத்தம் பணிகளை கவனிக்க ஆரம்பித்தனர்.

‘நல்ல மைத்துனன் போ, எனக்கு ஒரு கௌரவுமூமில்லை’ என்று குறைபட்டுக்கொண்டே உடன் வந்தான் சபாரத்தினம்.

‘ஏன் சபாரத்தினம், நமது கௌரவம் நமது நடவடிக்கையில் அல்லவா வெளிப்படவேண்டும். பிறர் கையிலா நமது கௌரவம் அடைப்பட்டு இருக்கிறது?’ என்று சொல்லியவண்ணம் ஒரு இருக்கையில் அமர்ந்தேன். அவனையும் பக்கத்தில் இருத்தினேன்.

‘இருந்தாலும், மற்றவர்களும் நம்மைக் கவனித்து கௌரவிக்க வேண்டாமா? அவர்கள் அலட்சியமாக நடந்துகொண்டால் நாம் மட்டும் பொறுமையாக இருக்க முடியுமா?’ என்று ஆத்திரத்தோடு வினவினான்.

‘நம்மை அலட்சியப்படுத்துபவர்களை நமது சாதனைகள் மூலம் கவர வேண்டும். அதை விடுத்து கௌரவத்தைக் கேட்டுப்பெறுதல் தவறு. மேலும், வேண்டுமென்று நம்மை யாரேனும் புறக்கணித்தால் நாமும் அவர்களை அலட்சியப்படுத்திவிட்டால் போதும். ஆத்திரப்படக்கூடாது.

‘புகழ்பட வாழாதார் தந்நோவார் தம்மை

இகழ்வாரை நோவ தெவன்.

என்பது திருவள்ளுவர் வாக்கல்லவா’ என்றேன்.

“அதெல்லாம் சரிதான். என்றாலும் பெரியவர்களும், சிறியவர்களும் என்னைப் புறக்கணித்தார்கள் என்பதை எண்ணும்போது எப்படி கோபப் படாமல் இருக்கமுடியும்?” என்று குமுறினான் சபாரத்தினம்.

“உலக நடப்பை நாம் நன்கு அறிந்து மற்றவர்களோடு நமது உறவை சீர்செய்துகொள்ளவேண்டும். நீ யாரிடமும் போய்ப் பேசாமல் இருந்து விட்டு, நம்மிடம் ஒருவரும் பேசவில்லை என்று கோபப்படலாமா? பெரியவர்களிடம் நாம்தான் போய் முதலில் பேசவேண்டும்.

அரியவற்றுள் எல்லாம் அரிதே பெரியாரைப்

பேணித் தமராக் கொளல்.

என்று திருவள்ளுவர் கூறியது நம்மைப் போன்றோர் வாழ்வில் கடைப் பிடிப்பதற்காகத்தானே. சிறியவர்களும் நாமாக முன்வந்து நம்மிடம் பேச தயக்கம் காட்டுவார்கள். நாம்தான் அவர்களிடம் வலிந்து பேசி அவர்களது தயக்கத்தைப் போக்க வேண்டும்” என்று கூறினேன்.

திருவள்ளுவர் மந்திரம் சரியாக வேலை செய்தது. தவறு தன்னிடமும் இருக்கிறது என்பதை அவன் உணரத் தலைப்பட்டான்.

“சரி நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். நானாகச் சென்று ஒருவரிடமும் பேசாதது தவறுதான், என்றாலும், நான் மாப்பிள்ளை என்பதை அவர்கள் மறக்கலாமா?” இது ஒரு கேள்வி என்பதைவிட, ஒரு ஐயப்பாடாகவே வெளிவந்தது.

“மாப்பிள்ளை என்பதற்காகத் தனியாக என்ன செய்ய முடியும்? குடும்பத்தில் ஒருவனாக மனங்கலந்து பழகுவவர்களுக்கு எங்கும் மரியாதை கிடைக்கும். நாம் பிறரிடம் எப்படி நடந்துகொள்கிறோமோ, அதேவிதத்தில் அவர்களும் நம்மிடம் அன்பு செலுத்துவார்கள். மாப்பிள்ளை என்பது உறவைக் குறிக்கும் சொல்லே தவிர வேற்றுமையைக் குறிப்பதாக எடுத்துக் கொள்வது தவறல்லவா? உன் மைத்துனர் திருமணம் சிறப்பாக நடந்தேற நீயும் செயலாற்றவேண்டியதிருக்க, உன்னால் ஒரு பிரச்னை உருவாகலாமா? அப்படிச் செய்தால், அவர்கள் மட்டும் உன்னைத் தங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாக எப்படி ஏற்று நடத்துவார்கள்?”

நல்ல கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய மனப்பக்குவத்தில் அவன் இருப்பதறிந்து தொடர்ந்தேன்.

‘தமிழ் அறிவு’ என்பது வெறும் மொழியறிவில்லை. பல அறிவு தூல்களைத் தன்னகத்தே கொண்ட தமிழைப் படித்தவர்கள் உலகத்தினரோடு பழகுவதில் சோடை போகலாமா? தீந்தமிழில் பாடல்களாகவும், உரைநடை யாகவும், எண்ணிறந்த அறிவுரைகளை நமக்குப் பெரியவர்கள் அளித்திருக் கிறார்கள். ஏன், திருக்குறள் ஒன்று போதாதா, இவ்வுலகத்தினரின் வாழ்க்கை முறையை செம்மைப்படுத்துவதற்கு.

பிறரிடம் காணும் நல்ல குணங்களைப் பெரிதாக நினைத்துப் பாராட்டிப் பழக வேண்டும். குறைகாண நேர்ந்தால், நல்லவிதமாக திருத்த முயல வேண்டும். மற்றவர்களிடம் அக்குறைகளை எடுத்து கூறுவதிலே குறியாக இருக்கக்கூடாது.

உண்டு குணமிங் கொருவர்க் கெனினுங்கீழ்
கொண்டு புகல்வதவர் குற்றமே—வண்டுமலர்ச்
சேக்கை விரும்பும் செழும்பொழில்வாய் வேம்பன்றோ
காக்கை விரும்பும் கனி.
என்று 'நன்னெறி' வழிகாட்டவில்லையா?

உலகத்தோ டொட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்லார் அறிவிலாதார்.
என்று திருக்குறள் எடுத்துச்சொல்லவில்லையா?

நாம் மற்றவர்களிடம் காட்டும் அன்பு பலமடங்காகப் பெருகி நமக்குத் திரும்பக் கிடைக்கும். 'வா, உணவுண்ண செல்லலாம்' என எழுந்தேன்.

என்னுடன் கூட வந்த சபாரத்தினத்தின் முகத்தில் அன்பொளி பிரகாசித்தது. சடங்குகளில் ஒரு கண்ணும், வெளி நடவடிக்கைகளில் ஒரு கண்ணுமாக இருந்த சிதம்பரநாதன் சடங்குகள் முடிந்து கவலையோடு வெளிவந்தார். மாப்பிள்ளை புன்னகை தவழும் முகத்தோடு வருவதைப் பார்த்த அவருக்கும், மற்றவர்களுக்கும் மகிழ்ச்சி பெருகியது. இதற்குள் ஆசிரியரும் நாங்கள் நின்ற இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்.

பாதித் திருமணத்தில் புறப்படவேண்டி வந்திடுமோ என்று அஞ்சிய சுகந்திக்குத் தன் கணவன் சாந்த சொருபியாக ஐந்து நிமிடங்களில் மாதி வீட்டைத் தம்பவே முடியவில்லை.

'இது என்னண்ணா மாயம்' என்றாள் மெதுவாக என்னிடம். 'எல்லாம் தமிழின் வலிமை' என்றேன்.

உணவுண்ண என் பக்கத்தில் இருந்த ஆசிரியர், சற்றுத் தமிழுமூதம் கிடைத்தால் மகிழ்வேன் என்றார்.

மத்யானை எதிர்வரினும்

வன்புலியே தான் வரினும்
மனங்கலங்கேன், கருநாகம் கால்களிலே
வந்தணைந்து வாய்திறந்தால் தளர்வுறேன்,
புதமாகப் பண்ணமைத்துப்

பாங்காகப் பாடிடவே
பைந்தமிழ்த்தாய் துணையிருக்க, எதுவரினும்
பயம்வருமோ? வேற்றுமையும் வளருமோ?

இதமான் சொல்லிருக்க,
ஏற்புடைய பொருளிருக்க,
இலக்கணமும் இலக்கியமும் ஏராளம்
இங்கிருக்க, கேட்பவர்தாம் போற்றிடும்
விதமாகப் பேசியவர்

வியக்கநெஞ்சில் இடம்பிடிப்பேன்,
மெய்பொருளாம் தமிழ்தருமே ஒற்றுமையே!
மேன்மேலும் என்வாழ்வில் வெற்றியே!

என முழங்கினேன். ஆசிரியர் புன்னகைத்தார். சிலவிநாடிகள் பொறுத்து, 'தற்புகழ்ச்சி கொஞ்சம்—ரோம்பக் கொஞ்சம்—அதிகம்' என்று சொல்லிக் கண்சிமிட்டினார் அன்பாசிரியர்.

நூல் விமர்சனம்.

கம்பன் கவி நயம்.

நூலாசிரியர் : திருமுருக கிருபானந்த வாரியார்.

வெளியீடு : 1984. விலை ரூ. 40.

சு. முத்துசுப்ரமணியன்,

ஆராய்ச்சி அலுவலர்.

கிருபானந்த வாரியார் அவர்களை ஒருமுறை மறைந்த கவியரசு கண்ணதாசன் அவர்கள் சந்தித்து கம்பன் இயற்றிய இராமாயணத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட ஐயப்பாடுகளுக்கு விளக்கம் அருளும்படி கேட்டாராம். அப்படி அவர் கேட்ட ஐயப்பாட்டினில் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் அதுவும் வாரியார் அவர்களையே பெரிதும் மகிழ்ச்சி செய்யும் அளவிற்கு அமைந்த நிகழ்ச்சி பற்றி பொது நிகழ்ச்சி ஒன்றில் கவியரசு வெளியிட்டார்.

“தாமரைக்கண்ணாள் நோக்கினள் என்று கம்பர் கூறியிருக்கிறாரே அது எப்படிச் சரியாகும்? பொதுவாகத் தாமரையின் கண்கள் சிவந்து இருக்கும். பெண்களின் கண்கள் எப்போதும் சிவந்து இருக்கக்கூடாது. எப்போதும் சிவந்த கண்களையுடைய பெண்கள் காழுகி எனப்படுவர். வேண்டுமானால் குவளைக் கண்ணாள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கலாம் அல்லவா” என்று கவியரசு கேட்டதற்கு அருள்மொழியரசு கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள்,

“கம்பர் தப்பு செய்துவிட்டார் என்ற கண்ணோட்டத்திலேயே தாங்கள் இருக்கிறீர்கள். கம்பரா தப்பு செய்வார் என்ற கண்ணோட்டத்துடன் அந்த வரிகளை கவனமாகப் பாருங்கள்—படியுங்கள், அதாவது அந்த வார்த்தையை இப்படிப் பிரியுங்கள் தாம் அரைக்கண்ணினால் நோக்கினள் என்று நாணம் மேலிட தனது கண்ணால் பார்த்தும் பாராததுபோல அரைக்கண் பார்வை என்போமே அந்த வகையில் அமைந்த பார்வை என்பது பொருளாகும்” இப்படி வாரியார் சுவாமிகள் விளக்கம் கூறியதைக்கேட்டதும் கம்பன் கவிநயத்தை செப்பவும் வார்த்தையுண்டோ என்ற நிலையைத் துய்த்தாராம் கவியரசு.

அத்துணை புகழ்பெற்ற கம்பன் கவிநயத்தை தனது அற்புத விளக்கங்கள் மூலம் அரிய பெரிய கருத்துக்களை இந்நூலில் எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

இமயமலைக்கு இணை இமயமலைதான். அதுபோல கம்ப இராமாயணத்துக்கு இணை கம்ப ராமாயணம்தான் என்று வாரியார் சுவாமிகள் அவர்களே தனது முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

பாலகாண்டம், அயோத்தியாகாண்டம், ஆரண்ய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் இப்படி ஆறு காண்டங்களைக் குறிப்பிட்டு அவைகளை முறையே 21 படலங்கள்; 13 படலங்கள், 13 படலங்கள்; 17 படலங்கள்; 14 படலங்கள் மற்றும் 39 படலங்கள் என்று பிரித்து உரைத்திருக்கிறார்.

சிங்கத்தைத் தோல் வலையினால் பிடிக்கவேண்டும். யானையைக் குழி பந்ததுப் பிடிக்கவேண்டும். கரடியைக் கண்ணாடியைக் காட்டிப் பிடிக்க வேண்டும். காண்டாமிருகத்தை மரத்தில் ஒளிந்து பிடிக்கவேண்டும். பெரிய மனிதர்களை பாராட்டுரையினால் நம்வசப்படுத்த வேண்டும். விசுவாமித்தரர் தசரதனை மிக மிகப் பாராட்டி இமயமலையின் சிகரத்தில் வைத்துப் புகழ்கின்ற யுக்தி இங்கே சிந்தனைக்கு உரியது. இப்படி கம்பனின் கவி நயத்தை தன் சொல் நயத்தில் உரையாக பக்கம் 29-ல் வடித்து இருக்கிறார்.

இயம்பினன், இந்தச் சொல்லில் இயம்—மேளம்—மேளம்போல் ஒங்கிச் சொன்னதால் இயம்பினன் என்ற சொல்லைக் கம்பர் இங்கு ஆளுகின்றார்.

சொல்லுதல் என்னும் பொருள் தரும் செந்தமிழ்ச் சொல்வளம். இப்படி கவி நயத்திற்கு உரைநயத்துடன் பக்கம் 131-ல் குறிப்பிட்டு உள்ளார்.

கூரிய பார்வையும், கடுஞ்சொற்களையும் உடைய அரக்கியருக்கு நடுவே அம்மை இருந்து அல்லல் படுகின்றார். பத்து மாதங்களும் அவர் உண்ண வில்லை, உறங்கவில்லை.

உண்ணாமலிருக்கலாம், உறங்காமல் இருக்க முடியுமா என்ற ஐயம் எழும்.

இராவணனாகிய கருநாகம் தன்னை எப்பொழுது வந்து திண்டுமோ என்று எண்ணுகின்ற கலங்குகின்ற பிராட்டியாருக்கு உறக்கம் வரவில்லை என்று உணர்க—பக்கம் 396-397.

இப்படியே இந்நூலில் உள்ள கவி நயத்தை எடுத்துச் சொல்லப் பக்கங்கள் போதா.

இராமாயண சாரம் என்ன என்பதையும், 'ஆத்மாதான் ராமர்', 'ஆனந்தந்தான் சீதை'. ஆனந்தமான சீதையைத் தேடிக்கொண்டு ஆத்மா ராமர் போனார். மெய்யுணர்வே ஆனந்தத்தைக் கண்டுபிடிக்கிறது. மெய்யுணர்வு—ஆஞ்சநேயர் சரீரமாகிய இலங்கையிலே, இராட்சஸ குணமான கும்பகர்ணன் இரண்டு குணங்களை அழித்து, சத்துவகுணமான விபீஷணருக்கு முடிசூட்டி ஆனந்தமாகிய சீதையைச் சிறைமீட்டு அயோத்தி (சூட்சுமசரீரம்) வந்து, ஆத்மராமர் என்றைக்கும் அருளாட்சி புரிகின்றார். இப்படி இராமாயணம் முழுவதையும் கம்பன் கவிநயத்திற்கு—தத்துவநயமாக புத்தகம் முழுவதும் உரைத்திருக்கின்றார்கள் வாரியார் சுவாமிகள்.

அனைவரும் படித்துப் பயன்பெற வேண்டிய நூல்.

இந்து தர்மங்கள்.

நூலாசிரியர் : ஜகத்குரு ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி
பீடாதிபதி ஜயேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகள்.

வெளியீட்டு ஆண்டு : 1980.

ஆய்வு செய்தவர் :

ஜெயச்சந்திரன்,

உதவி ஆணையர் (பயிற்சி).

இந்து தர்மங்கள் என்ற தலைப்பில் ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜயேந்திர சரஸ்வதி சங்கராச்சாரியார் சுவாமிகள் மனித தர்மங்களைப் பற்றி வழங்கியுள்ள கருத்துரைகளை இப்புத்தகம் மூலம் நாம் ஒவ்வொருவரும் அறிய வகை செய்திருக்கிறார்கள். இந்து தர்மங்கள் என்று புத்தகத்தின் தலைப்பு குறிப்பிட்டிருந்தாலும் உண்மையில் இதில் சுவாமிகள் கூறியுள்ள தர்மங்கள் அனைத்துமே மனித குலத்தை சேர்ந்த அனைவருக்கும் பொதுவானவை. ஏற்று, நடைமுறையில் ஒவ்வொரு மனிதரும் செயல்படுத்தினால் உலகம் முழுவதுமே பொன்மயமான ஒரு நல்ல எதிர்காலத்தை நோக்கி நடைபோடும் என்பது ஆசிரியரின் ஒவ்வொரு வார்த்தைகளிலும் தெளிவாகத் தெரிகின்ற உண்மையாகும்.

தர்மங்கள் பலவிதம் என்று நூலின் ஆரம்பப் பகுதியிலேயே குறிப்பிடும் சுவாமிகள் அவற்றில் தலையானதாக தனிப்பட்ட மனிதனின் தர்மங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். அடுத்து குடும்ப தர்மங்கள், தொடர்ந்து கிராம தர்மங்கள் பிறகு நகர தர்மங்கள். அப்புறமாக தேச தர்மங்கள் என்று சுவாமிகள் வகைப்படுத்தியிருப்பதின் அடிப்படை நோக்கமே தேசத்தின் ஒட்டுமொத்த நன்மைக்கு, தேசத்தின் தர்மத்தை காப்பாற்ற ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் நியாயமானவனாக தர்மசிந்தனையுள்ளவனாக வாழவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவே என்பது தெளிவாக தெரிகிறது.

தர்மத்தை சொல்லும் நூல்களை ஒவ்வொருவரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக அதற்கென தனியொரு அத்தியாயத்தையே ஆசிரியர் ஒதுக்கி நமது கண்ணோக்கு பெரிய அளவில், மிக அகன்ற தன்மையுடன் இருத்தல் அவசியம் என்பதை தெளிவாக்கியிருக்கிறார்கள். மனித உயிர் தோன்றியது முதல் அது மறையும்வரை செய்யவேண்டிய தர்மங்களை சுவாமிகள் மிக அழகாக அழுத்தமாக ஒவ்வொருவர் மனதிலும் பதியும் வண்ணம் இதில் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரியான தர்மங்களைத் தவிர்த்து உலகம் எப்போது தோன்றியது, அது எவ்விதம் படைக்கப்படுகிறது, வாழ்க்கையின் முக்கியமான மூன்று நிலைகள் எவை என்பவை போன்ற பொது விஷயங்களையும் ஆசிரியர் அருமையான விளக்கங்கள் மூலம் இப்புத்தகத்தின் சுவையை மிகவும் கூட்டியிருக்கிறார். அவை தவிர, இந்து மத தொடர்பானவைகளுக்கு உதவும் வழிபாட்டு முறைகள், யுக தர்மங்கள் போன்றவைகளும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

உலகிலுள்ள மிகப் பழமையான மதங்களில் குறிப்பிடத்தக்கதான இந்து மத தர்மத்தைப் பற்றி, அந்த மதங்களின் சாரங்களை முற்றிலும் உணர்ந்த, அதன்மீது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை கொண்ட மதத் தலைவர்களில் ஒருவரான காஞ்சி சங்கராச்சாரியார் சுவாமிகள் எழுதியுள்ள இப்புத்தகத்தை ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் படித்து பயன்பெறவேண்டிய பல்வேறு விஷயங்கள் புத்தகம் முழுதும் இருக்கின்றன. அவற்றை ஓரிரு பக்கங்களிலோ, சில வார்த்தைகளிலோ கூறிவிட முடியாதென்பதால், நம் நூலகத்தில் பெறப்பட்டுள்ள இந்த சிறந்த நூலை அனைவரும் படித்து பயன்பெறுதல் சிறப்புடையதாக இருக்கும் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தீரன் சின்னமலை.

நூலாசிரியர் : சக்திக்கனல்.

மதிப்புரை : ப. ப. இராமசாமி,

நூலகர்.

தமிழக வரலாற்றில் கொங்கு நாட்டிற்குத் தனி இடம் உண்டு. சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் முப்பெரு மன்னர்களில் எந்த ஒரு அரசராலும் முடிவாக வென்று நிலையான ஆட்சியை ஏற்படுத்த இயலாத பூமியாக விளங்கியது கொங்கு நாடாகும்.

இக்கொங்கு நாட்டின் சிறப்பான குடிகளில் ஒருவரான உத்தமக் காமிண்டன் வழித்தோன்றல்களில் ஒருவனும், ஆங்கில ஆட்சியை அடியோடு எதிர்த்து நின்று வீரமரணம் அடைந்த கடைசி கொங்குத் தளபதியுமான தீரன் சின்னமலை என்பவனுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை இந்த நூலில் சக்திக்கனல் என்பார் காவிய உருவில் படைத்துள்ளார்.

தீரன் சின்னமலையின் வரலாற்றை முதலில் புலவர் குழந்தை அவர் களும், பிறகு முன்னாள் அமைச்சர் திரு. மதியழகன் அவர்களும் உரைநடையில் எழுதியுள்ளனர். இந்நூல் புலவர் குழந்தையின் நூலைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்டுள்ளதாகப் பதிப்புரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

புலவர் குழந்தை அவர்கள் எழுதிய நூலுக்கு ஆதாரம் எனச் சில நாட்டுப் பாடல்கள், அப்பகுதிகளில் வழங்கும் செவி வழிச் செய்திகள் ஆகியவற்றை அவரது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதிலிருந்து சின்னமலையின் வாழ்க்கையை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு அதையே இந்நூல் கவிதையில் கூறுகின்றது. ஆதலால் இது சரித்திர ஆதாரங்களை ஆராய்ந்து எழுதப்பட்ட நூல் அல்ல.

இந்நூல் ஒரு காவியம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், காவியத் திற்கான கூறுகள் இல்லை. எனினும் இதை ஒரு கவிதை நூல் என ஏற்பதில் இரு கருத்துக்கள் இருக்க இயலாது.

இந்த நூல் மொத்தம் 21 சிறு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பிரிவிலும் கூறப்படும் சம்பவங்கள் முதலிலும், முடிவிலும் உரைநடையில் கூறப்பட்டு, இடையில் செய்யுள் வடிவில் சம்பவங்களும், கருத்துக்களும் கூறப்படுகின்றன.

எளிமையான லய, தாள சுத்தத்துடன் நல்ல தமிழில் எழுதப்பட்ட பாக்கள் ஏராளமாக இந்த நூலில் இருக்கின்றன. சுவைக்கச் சில :

காலைக் கதிரொளி போலப் புகழ்ஒளி

காட்டிச் சிவக்கும் தமிழ்நாடு

சின்னமலை என்ற சிங்கம் பிறந்தது

செம்மண் புழுதி சிலிர்த்திட்டது

கள்ளத்தனம் செய்யும் கூலிப்படைகண்டு

இந்தப்படை அஞ்சுமோ?—வெள்ளைக்

காரனை நாட்டை விட்டோட்டும்வரை எங்கள்

வீரனின் கண்துஞ்சுமோ?

படிக்கப்படிக்கச் சுவைமிகும் இந்த நூலின் கதாநாயகன் தீரன் சின்னமலையின் வாழ்க்கை வரலாற்று ஆதாரங்களைத் தேடி எடுத்து ஆய்ந்து எழுதப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். இச்சிந்தனையைத் தூண்டி விடுகிற பலம் இந்த நூலுக்கு உள்ளது.

ஆவணங்கள் பாதுகாப்பு—ஒரு சவால்.

சு. முத்துசுப்பிரமணியன்,

ஆராய்ச்சி அலுவலர்.

(அ) புத்தகப் புழுக்கள் (Book Worms).—புத்தகப் புழுக்கள் பேப்பர், அட்டை, துணி போன்ற ஆவணப் பொருட்களை உண்மையிலேயே சாப்பிடக்கூடியதாக இருக்கின்றன. புத்தகப்புழு மற்றும் புத்தக லைஸ் (lice) எனப்படும் ஒருவகையான புத்தகப் பூச்சி இவைகள் ஆவண மேற்பரப்பை உண்ணும் புழுக்களை விட ஆவணப் பொருட்களுக்கு அதிகமான பயங்கர சேதத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. “காஸ்ராதுவஸ்” (Gastrallous Indicus) என்று அழைக்கப்படும் புழு இனம் நமது நாட்டில் சாதாரணமாக காணப்படுகிறது. புத்தகப் புழுக்கள் வழக்கமாக புத்தகப் பைண்டிங்கின் மேற்பரப்பில் முட்டையிடுகின்றன. இந்த முட்டைகள் 5 அல்லது 10 நாட்களில் குஞ்சு பொரிக்கின்றன. கூட்டுப் புழுவானது புத்தகத்தின் மேலிருந்து அதன் உட்பக்கம் வரை சென்று அதனை சாப்பிட்டு சேதப்படுத்துகிறது. 5 நாட்களுக்குப் பிறகு அது முழுதும் வளர்ச்சியடைந்த பூச்சியாக வெளிப்படுகிறது. அகையினால் அவைகள் புத்தகங்களுக்கு அதிகமான சேதம் உண்டாக்கி விடுகின்றவரை அவற்றை கண்டுபிடிப்பது கடினமாகும். புத்தகப் புழு அல்லது புத்தக வண்டு இவை இரண்டு வளர்ச்சி நிலையினை கொண்டுள்ளன. அதாவது கூட்டுப்புழு, முழு சிறகு அமைந்த கூட்டுப்புழு, புத்தகத் தொகுதியின் மேற்பரப்பிலிருந்து கீழ்வரை பொதுவாக செல்லக்கூடியது. இவை குண்டுகி துவாரங்கள் போன்று துவாரமிட்டு புத்தகங்களை சேதப்படுத்தும். மேலும், சம அளவில் வளையிட்டு ஊடுதுளை செய்கிறது. வண்டு பூச்சிகள் பாதிக்கப்பட்ட ஆவணங்களிலிருந்து பாதிக்கப்படாத ஆவணங்களுக்கு பாதிப்பு பரவுவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருக்கிறது.

புத்தகப் புழுக்களைத் தடுப்பதற்கு முன் எச்சரிக்கைக்காக காற்று உள்ளே செல்லமுடியாத மரத்தினால் செய்யப்பட்ட ஒரு நிலைப்பெட்டியில் உள்ள துவாரங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ள அதன் தட்டுகளில் ஆவணங்களை வைத்து இரசாயன புகையூட்டுதல் செய்யப்படுகிறது. இரசாயனப் புகையூட்டுதலுக்காக ஆவணங்கள் நிலைப்பெட்டியில் உள்ள அமைந்துள்ள தட்டுகளின் மேல் பரப்பில் வைக்கப்படுகின்றன. புத்தகங்கள் கோப்புகள் ‘T, V’ ஷெலில் அவற்றில் கட்டப்பட்ட பாகம் மேலே இருக்குமாறு விரித்து வைக்கப்படவேண்டும். “பாராடைகுளோரா பென்சான்” அல்லது தைமால் இவற்றில் ஒன்றை ஒரு சிறிய கிண்ணத்தில் நிலைப்பெட்டியின் உள்ளே அமைத்துள்ள நிலையத்தின் (Stand) மேல் வைக்கப்படவேண்டும். ஒரு 10 வாட் மின் விளக்கு கிண்ணம் வைத்துள்ள நிலையத்தின் உட்பாகத்தில் அமைத்து அதனை எரியச் செய்ய வேண்டும். உஷ்ணத்தினால் வெளிக்காற்று உள்ளே போகாத முறையில் அமைந்துள்ள நிலையப் பெட்டியில் உள்ள இடத்தில் “பாராடைக்குளோரா பென்சன்” காற்றுவழி ஆவியாவது பரவி உயிரோடு இருக்கிற கூட்டுப் புழுக்களையும் உயிருள்ள வண்டுகளையும் அழிக்கிறது. 7 முதல் 8 நாட்கள் வரை ஆவணங்களில் அல்லது புத்தகங்களில் உள்ள புழுப்பூச்சிகளை அழிப்பதற்காக நிலையப் பெட்டியின் உள் வைத்திருக்கவேண்டும். சில சமயங்களில் வளர்ச்சி யடைந்த பூச்சிகளை முழுதும் போக்குவதற்கு இரசாயன புகையூட்டுதல் முறையினை மறுபடியும் செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது.

(ஆ) கரப்பான் பூச்சி.—இந்த பூச்சியானது மற்ற எல்லா வீட்டுப் பூச்சிகளையும்விட அதிக அளவில் வீடுகளில் இருக்கும். இப்பூச்சி, தாள், அட்டை, தோல், குறிப்பாக பசை மற்றும் பிசின் இவற்றைக்கொண்டு பயின்பட (Bind) செய்யப்பட்ட துணி முதலியவற்றைச் சாப்பிடுகிறது. கரக்காற்று வெப்பம் மற்றும் இருட்டு இவைகள் இந்த பூச்சிகளின் வளர்ச்சிக்கு மிகவும் துணை புரிகிற சூழ்நிலையாகும். இவைகள், வெட்டுக்கிளி மற்றும் சில்லி

வண்டு இவற்றை ஒத்திருக்கும். மேலும், இவைகள் இருண்ட காலி நிறமாகவும், இரண்டு முன் தள்ளும் உணர்கொம்பும் உடையதாகவும் இருக்கும். இவைகளின் இனத்தில் அனேக வகைகள் இருக்கின்றன. இவைகளில் வீட்டிலுள்ள சாதாரண கரப்பான் பூச்சி போன்று ஆவலாய் எல்லா பொருட்களையும் உண்ணும் தன்மையுள்ளதாயும் குறிப்பாக இனிப்பான மற்றும் மாவுச் சத்துடைய பொருட்கள் மீது ஒரு குறிப்பிடத் தக்க விருப்பம் உடையதாகவும் இருக்கும். பகலில் இவைகள் இருட்டாக உள்ள சரம்துதும்பும் நிலையிலுள்ள கீறல்களின் உள்ளே பதுங்கியிருக்கும். ஆனால், இரவு முழுவதும் உணவு தேடி சுற்றித் திரியும்.

கரப்பான் பூச்சிகளை ஒழிப்பதற்காக டி.டி.டி. போன்ற பூச்சிக்கொல்லி மருந்தை காலமுறையில் பயன்படுத்தவேண்டும். அல்லது 'பிலிட்' போன்ற பூச்சி மருந்துகளை பூச்சிகள் அடிக்கடி வருகின்ற இடங்களாகிய, இருட்டான, மூலைகள், சுவர்கள், அடுக்கங்கள் (Racks) மற்றும் அலமாரியின் பின்புறங்களிலும் தெளிப்பது ஆவணங்களில் பூச்சிகள் உற்பத்தியாவதை தடுப்பதற்கு கையாளுகிற ஒரு நல்ல முன் எச்சரிக்கை முறையாகும். இந்த ஆவணக்காப்பகத்தைப் பொருத்தமட்டில், கரப்பான் பூச்சிகளின் தொல்லைகள் மிகக் குறைவு.

(இ) காளான் (Mould and Fungi).—இது கூட்டமாக உருவாகும் தாவர இனமாகும். இவை சாம்பல் நிறமான கறும் பழுப்பு நிறத்திலிருக்கும் (Gray to dark Brown in colour) காகிதத்தையும் அட்டையையும் பாதிக்கச் செய்து அவற்றில் சாம்பல் நிற துருவுண்ணும் போன்ற ஒட்டுத் துண்டுகள் உண்டு பண்ணுகிறது. வழக்கமாக இரு பாக்கலிங் புத்தகங்களின் பக்கங்கள் முதலியவற்றில் சாம்பல் நிறப்புள்ளிகளிட்டு நிறத் தோற்ற மாற்று என்று வழங்கப்படுகிறது. இந்த துண்ணிய தாவர அணுக்கள் குறைந்த தட்ப-வெப்ப நிலையில் (40 டிகிரி) பாரன்ஹீட். மிக மெதுவாக வளர்கிறது. ஆனால் அதிக உஷ்ண நிலையில் வெகு வேகமாக வளர்கிறது. பல்வகை உயிரின வகைகளுக்கும் வெவ்வேறு சீதோஷ்ண நிலை தேவைப் படுகிறது. அதிகமான ஈரப்பதமும் மற்றும் மந்தமாக காற்றோட்டமும் இதன் வளர்ச்சிக்கு சாதகமாக துணை புரிகின்றன. நொடியில் வளரும் காளான் (Mould) சாதாரணமாக தொகுப்புகளும் (Volumes) மற்றும் புத்தகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று அழுத்தும் நிலையில் இருக்கும்பொழுது உண்டாகிறது. இது எவ்வாறு உண்மையாக இருக்கிறது. ஏன் என்றால் புத்தகம் அல்லது தொகுப்புகள் ஒன்றுக்கொன்று அழுத்தும்பொழுது இடையிலுள்ள வாயுமண்டலம் (Atmosphere) ஒரு லேசான மந்தமாக காற்றோட்ட இடமாக குறைக்கப்படுகிறது. இது நொடியில் உண்டாகும் காளான் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக உள்ளது. புத்தகங்கள் மேலும் தொகுப்புகள் இடைவெளியில் தட்டில் வைத்திருந்தால் அவைகளில் பொதுவாக நொடியில் உற்பத்தியாகும் காளான் உண்டாகாமல் இருக்கும்.

சாதாரணமாக காற்றோட்டம், சீதோஷ்ண நிலையைக் கட்டுப் படுத்துதல் மேலும், இடத்தின் ஈரப்பதம் இவற்றை முறையே 22-24 டிகிரி நூறு கூறுகளுள்ள அளவை (சென்டிகிரேடு 72 டிகிரி—75 டிகிரி பாரன்ஹீட்) மற்றும் 44-45 சதவிகிதம் வைத்தால் நொடியில் வளரும் காளானின் வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தலாம். சீதோஷ்ண நிலையை ஒழுங்குபடுத்துதல் மேலும் இடத்தின் ஈரப்பதம் மேற்கூறிய வரையறைக்குள் கொண்டுவர முடியாவிட்டால் இந்த நொடியில் வளரும் காளான்களின் உற்பத்தியை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிலைவரை மின் விசிறிகள் மூலமாக அறையில் காற்றோட்டத்தை சீராகப் பராமரித்தால் குறைக்க இயலும். ஒருவேளை நொடியில் உண்டாகும் காளான்கள் ஏற்கனவே புத்தகங்கள் மற்றும் தொகுதிகளைச் சேதப்படுத்தியிருந்தால், அதை அழிக்க ஒரே வழி இவற்றை "தைமால்" என்ற இரசாயன பொருளினால் புகையடி வேண்டும். இது மாதிரி நடக்கிற சம்பவங்கள் இக்காப்பகத்தில் மிகவும்

குறைவு. பூச்சியால் பாதிக்கப்பட்ட ஆவணங்கள் “பாரா-டி-குளோரா பென்சான்” இரசாயனப் பொருளைக்கொண்டு இந்த ஆவணக்காப்பகத்தில் புதை உட்படுத்தப்படுகிறது. இந்த இரசாயனப் பொருள் காளானின் உறுப்புக்களை அழிக்கிறது. ஆனால், அவற்றைப் போக்குவதில்லை அல்லது அகன் கரைகளை நிற வேறுபாடு செய்வதில்லை.

(ஈ) வெள்ளிமீன் அல்லது புத்தக வெள்ளைப் பூச்சி (Silver fish).— வெள்ளிமீன் ஆவணங்கள் மேற்பாகங்களை உண்ணக்கூடியது. இது பொதுவாக தொகுதிகளின் வெளியே உள்ள பைண்டிங் துணி, தோல், அட்டை முதலியவற்றைச் சேதப்படுத்துகிறது. ஈரச் சுவர்களைத் தோடும்படியாக வைத்த ஆவணங்கள் ஈரமாவது அல்லாமல் வெள்ளிமீனால் சேதமும் அடைய வாய்ப்புடையதாகிறது. வெள்ளிமீன் ஒரு சின்னஞ்சிறிய பூச்சியாக இருக்கும். இது சரம்பல் நிறமான மின்னக்கூடிய செதில்களை கொண்டிருக்கும். இது உலேகத்தால் செய்யப்பட்ட பளபளப்புத் தன்மையை இப்பூச்சிக்கு அளிக்கிறது. ஈரமான மற்றும் இருண்ட இடங்களில் மட்டும் அவைகள் சுறுசுறுப்பாக இருக்கும். ஆனால், வெளிச்சத்தில் சிறிய இடைவெளிகளில் மறைந்து கொள்ளும். இந்த பூச்சிகள் சிக்கிரத்தில் இனப்பெருக்கமாகாது. ஆனால், இவற்றை அழிப்பது கஷ்டம்.

ஒரு பொது முன்னேற்பாடாக இருக்க, ஆவணங்கள் சுவரைத் தொடாதபடி செய்யவேண்டும். ஆவணக்கட்டுகள் சுவர்களில் சாயலாகாது. பொருத்தமான அளவு புத்தகத் தாங்கிகளை கட்டுகள் முடிவில் சாயாமல் நேராக இருப்பதற்கு உபயோகப்படுத்தலாம். ஆவணங்கள் சுவர்களை தொடுவதைத் தவிர்க்க அடுக்கங்கள் (Racks) சுவரிலிருந்து 6 அங்குல தூரத்தில் அமைக்கப்படலாம். அடுக்கங்களையும் அலமாரிகளையும் சுவரிலிருந்து தூரத்தில் வைப்பது ஒட்டடையை சுத்தம் செய்ய வசதியாக இருக்கும். அடுக்கங்களும் மற்றும் ஆவணக்கட்டுக்களும் முறையாகவும் மற்றும் ஒழுங்காகவும் இந்த ஆவணக்காப்பகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அப்படியிருந்தும் ஒரு சில இடங்களில் சில நேரங்களில் வெள்ளிமீன்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. ஆனால், உடனடியாக மேற்சொல்லிய முன் எச்சரிக்கை வழிமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டு இந்த அபாயம் தடுக்கப்பட்டது. ஒரு கூடுதலான முன் எச்சரிக்கைக்காக “கற்பூர கல்” (Naphthalene Bricks) திறந்த அடுக்கங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இவைகள் நல்ல பூச்சி தடுப்புத் தன்மை கொண்டவையாக இருக்கின்றன.

(உ) கரையான் (Termite white Ants).—கரையான்கள் வெள்ளை நிறம் கொண்டதாகவோ அல்லது உண்மையான எறும்பு வகையைச் சேர்ந்த சிறகு உள்ள பூச்சிகள் கூட்டங்களாகவோ இவைகள் இல்லை. இவற்றின் நிறமானது வெளுப்பான மஞ்சள் நிறத்திலிருந்து இருட்டான பழுப்பு நிறம் கொண்டதாகவும் இருக்கும். கரையான்களில் மூன்று வகைகள் உள்ளன. இவற்றில் எந்த வகையைச் சேர்ந்தவைகளாக இருந்தாலும் அவை ஆவணங்களை அழிக்கக்கூடிய அரித்துவிடக்கூடிய வல்லமை பெற்றவை ஆகும்.

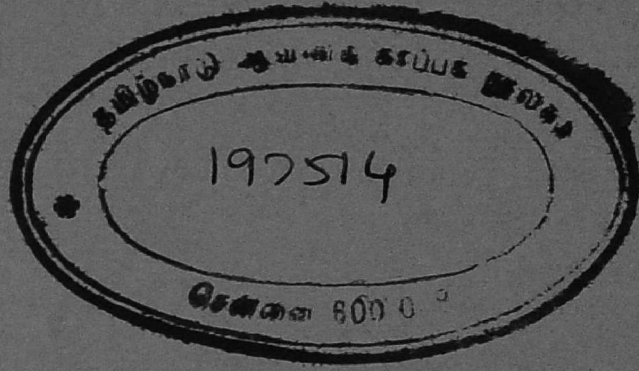
ஆகவே, கரையான் பற்றிய ஆவணங்களை காப்பாற்ற ராணுவ நடவடிக்கை போன்ற துரித கதியில் செயல்பட வேண்டியது மிக அவசியம். முதலில் கரையான் பற்றிய ஆவணங்களைத் தனியாகப் பிரித்து எடுத்து அவற்றில் உள்ள கரையான்களை அகற்றவேண்டும். அரைகுறையாக அரிக்கப்பட்டவைகளை வெய்யில் படச்செய்யவேண்டும். அந்த இடத்தில் மீண்டும் ஆவணங்களை எக்காரணங்கொண்டும் வைக்காமல் இருத்தல் நல்லது.

கரையான் பிடிப்பதற்கு முதலும் முக்கியமான காரணம் ஆவணங்களின் அருகாமையில் சுவரிலோ, மரச்சாமான்களிலோ, தரையிலோ ஈரப்பசையாகும். இம்மாதிரி ஈரப்பசை ஆவண அறை அருகில் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

கரையான் பிடிக்காமல் தடுக்க கோல்தார் கிரியஸோட் (Coaltar resal) என்ற கிருமி நாசிலியை மண்ணெண்ணையுடன் ஒன்றுக்கு இரண்டு என்ற விகிதத்தில் கலந்து கரையான் பற்றிய இடங்களில் பூசலாம். இத்தக கலவையைப் பூசியபிறகு தீ பிடிக்காமலும் பார்த்துக்கொள்வது அவசியமாகும். பினைலை, தண்ணீருடன் கலந்தும் பூசலாம்.

இரண்டு தடவைகள் ஆர்த்தோக்ளோபெனில் (Orthochloro phenel) நாப்தல் (Naphel) மற்றும் பெட்ரோலியப் பொருள்களை ஒன்றுக்கு ஒன்று நாற்பது என்ற விகிதத்தில் கலந்து வார்னீஷுடன் பூசலாம்.

ஜிங்க் க்ளோரைட் (Zinc chloride) என்ற ரசாயனத்தை 20 சதவீதம் தண்ணீரில் கலந்துபூசலாம். அல்லது வெறும் சூடுபடுத்திய கிரியஸோட்டை கரையான் பற்றிய மரச்சாமான்களின் மீதும் சுவர் மற்றும் தரைகளின் மீதும் பூசலாம். இவற்றை அடிக்கடி மிகவும் கண்காணிப்புடன் தொடர்ந்து செயல்படுத்திவந்தால் கரையானின் பிடியிலிருந்து ஆவணங்களைப் பாதுகாக்கலாம்.

A

V211:884 m.N86AV

N 88.2.7

13
18 50

Essays on topics of
Social Sciences, Archives and
matters of general interest are
welcome in English or Tamil, for
Publication in *AVANA AMUDHAM*
subject to the Editor's discretion.

Research thesis or books may
be sent to the Commissioner
of Archives, Tamil Nadu
Archives, Madras-600 008, for
reviews to be included in the
journal.

The Tamil Nadu Archives
does not, however, accept any
responsibility for the views
expressed by the authors
in their essays, etc.

